Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Nytaarsgave for Damer
Bindbetegnelse | Volume Statement: 1794
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : S. Poulsens Forlag, [1792]-1799

DK

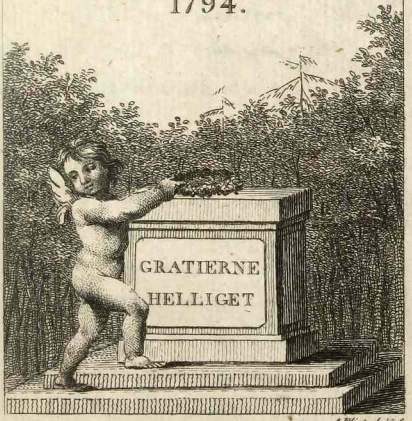
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterе ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

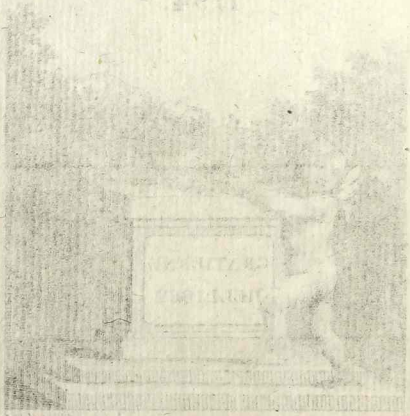

NYTAARSGAVE
FOR
DAMER
1794.

A. Wint. d. & f.

Paa S. Poulsens Forlag.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Halsbaandet,

en Romance,

min Ven

Rasmus Frankenau

helliget.

Non datur ad musas currere lata via.

Propertius.

Blandt Klipper Skaldens Vandring gaaer;
Omkring ham Fare lurer;
Hans Jid er Kamp, og Trang hans Kaar,
Og Avind dem forsurer.
Hvad er hans Løn? Den Ædles Agt,
Og Hierte-Bifalds Tryllemagt;
Iblandt en kostbar Taare,
Som glindser paa hans Baare.

Du føler og den Lov, o Ven!
Dog dierv om Dyd Du qvæder;
Og kydsk, og hoi, og blid, som den,
Din Sang fremlokker Glæder:
Tilgiv da, naar jeg ønsker mig,
At ogsaa jeg maa tækkes Dig!
Du dette Qvad modtage:
Gid det Dig ei mishage!

* * *

Ved Oders Bred Grær Thalau boer
I Læ for Hoffers Larme;
Hans Fryd er huuslig, simpel, stor
I huld Grævindes Arme.
Han lever stille paa sit Slot,
Og gior saa mangen Broder Godt;
Hans Hiertes bedste Nyden
Er Offerskiænk til Dyden.

Om-

Omkring ham Engen er saa grøn,
Og Ageren saa frodig,
Og Bondemoen trind og skiøn,
Og Knosen slank og modig;
Og medfødt Adel, Flid og Ro
Eendrægtig fylder Bondens Bo:
Han ei sin pæne Hytte
Med Kongehorg vil bytte.

Conradi, Landsbypræstemand,
Blev Grævens første Leder,
Da Faderen i fierne Land
Fandt Grav paa Krigens Heder;
Og Drengen, skiønt til Herre fød,
Var lydig, sindig, from og blød,
Hans Attraa var, at lære,
Og Præstens Roes, hans Ære.

Saa hortes tit Conradi's Dom:
„Alt Hovmod gior til Skamme:
„Eens af Naturens Haand vi kom;
„Og eens den skal annamme.
„Viid: arvet Fortrin er kun Tant,
„Hvis ei Fornuft det adlet fandt
„Med Dydens Kongesmykke;
„Thi den, kun den er Lykke."

Og Thalan gjemte Præstens Ord,
Og fulgte dem tilsammen;
Og han opvoxed' skion og stor,
Var Alles, Alles Gammen.
Blidt af hans lyse Øie loe
En Siel, som lovte Dyden Tro;
Og, stærk og uforfærdet,
Til Arbeid var han hærdet.

En

En Datter paa Conradi's Skiød
Fremspired' ved hans Side.
I skyldfri Leeg han ofte nød
En Himmel hos den Blide.
Hun blev den Gamles Faderlon,
Var god og sund, og glad og skion,
Og fandt i Thalaus Arme
En ubegreben Varme.

Nu toned' hoi Trompeter-Klang,
Og sanked' Fredriks Skarer:
Flux vorne Thalau gik med Sang
I Feidens grumme Farer.
Dog krymped' sig hans kiekke Siel,
Da Lotte sagde ham Farvel,
Og standsed' kun med Moie
De Perler i sit Die.

Han venligt bandt en gylden Snor
Om Halsen paa den Skiønne,
Og Bæven hende giennemfoer
Og mat hun hertes stønne.
Da trykked' han paa Pigens Mund
Et Kys. Nu slog den sidste Stund.
„Farvel, du gode Pige!"
Han hasted' hen at krige.

Hvor troligt sukked' Lotte Fred,
Men, ak! de Fyrster ikke!
I Syvaars-Krigens Evighed
Maa Jorden Blod indrikke.
Hvor fritted' Lotte, hvo der faldt,
Og hvor den største Fare gialdt!
Og kildret hendes Øre
Fik Thalias Roes at høre.

Hun

Hun bad om Natten; „Gode Gud
„Forskyd ei Lotres Taare!
„Stands Krigens grælselige Bud!
„Lad den ei Thalau saare!"
Da sov hun ind. I Dromme randt
Hans Blod af Saar, dem hun forbandt,
Og holdt med listig Klage
Hans matte Liv tilbage.

Et Træk af Kummer hvver meer
Den Dimmes Yndighedsm,
Lig Duggen, man paa Rosen seer,
En Sommernat udbreder;
Thi Haabets lyse Purpurskye
Var fierne Glæders Morgengry,
Og sierler paa dens Vinger
Sig Tiden snelt hensvinger.

Snart hørtes Fred til Hubertsborg,
Og Krigens Brand udbrændte.
Nu flygter Lottes sidste Sorg,
Hver Trop tilbagevendte.
Men, ak! for hendes Øre kom:
„Grev Thalau faldt!“ Hun styrter om;
Død hendes Øie dækker,
Dog seent man hende vækker.

Vildt stammer hun: „Grev Thalau død!“
Og stirrer mod det Høie;
(Og ingen Lindringstaare flød
Ned af det sorte Øie)
Vildt river hun det brune Haar,
Vildt for den blode Barm sig slaaer;
I mørk, fortvivlet Klagen
Hensnkrider langsomt Dagen.

Og

Og Natten mørkner Sielen meer:
Hun hører Ingens Tale.
Hun Haabet slukt for evig seer,
Og ønsker Dødens Dvale.
Den kommer ei; men Natten gaaer,
Og Solen op bag Lunden staaer,
Hun iler ned til Oder,
Og styrter i dens Floder.

Just reed en Krigsmand tet forbi
Det Himmelspeil i Vandet;
Han saae, en Pige flød deri:
Flux svømmed' han fra Landet.
Han op paa Landet Pigen bar,
Men, hvo det var, han ei blev vaer;
Thi blege Død indhylled'
De Træk, ham fordum tryllede.

I nærmest Hytte treen han ind
Med arme, drukket Pige;
Til Redning han med Hu og Sind
Saaes veemodsfuld at hige.
Hun vaktes i det Øieblik,
Han Øie paa et Halsbaand fik:
Tungt Barmen op det hæved',
Og Redningsmanden bæved'.

„O Thalau! faldne Thalau, dig?
„Jeg seer jo ei, du bløder?
„O Thalau! gjemmer Himlen mig?
„Hvor er der, jeg dig møder?
„Jeg er dog vel i Himlen? hvad?
„Dog selv i Helved' var jeg glad,
„Naar Thalau ved min Side
„Kun ikke maatte lide.

Stum

Stum sank han ned paa Soermersken,
Og Glædestaarer runde;
Han seent sit Mæle fik igien
Og mældte, da han kunde:
„En Thalan saldt; men ikke den,
„Som er den ædle Lottes Ven.
„Vi end paa Jorden ere:
„Blik om dig! Lev, du Kiære!"

Nu gik de til Conradi's Dø,
Hvor end den Olding hviled'.
Han saae, han fasned' ret de Dø,
Og gienneem Taarer smiled'.
„Saa skal dit Syn dog glæde mig?
„Guds Fred, Græv Thalan, følge dig!
„Hans Navn til Priis og Ære
„Nu Krigen ends skal være?" —

„Ja, Krigen, fromme Præstemand,
„Forlod vor Konges Rige:
„Snart skal det lykkelige Land
„Til fordums Velstand stige.
„Nu skal jeg mellem Bønder boe,
„Og virke landligt Held i Ro;
„Dog Eet endnu mig fattes:
„Gid det af dig erstattes!" —

„Hvad, ædle Mand, hvad mangler du,
„Som Præsten kunde give?" —
„En Hustrue fattes mig endnu:
„Min Brud din Datter blive!"
Frydtyuget segned' Lotte ned,
Og Præsten bød dem Herrens Fred,
Og Thalan tog sin Pige,
Og de var' lykkelige.

Ved Oders Bred Grøv Thalau boer
I Læ for Hoffers Larme;
Hans Fryd er huuslig, simpel, stor
I huld Grævindes Arme.
Han lever stille paa sit Slot,
Og gior saa mangen Broder Godt;
Hans Hiertes bedste Nyden
Er Offerskienk til Dyden.

Lykkalig er den Herremand,
Som har et ædelt Hierte;
Som dertil nytter arvet Stand,
At lindre Brødres Smerte;
Som, selv fra Fordoms Lænke fri,
Ei pleier deres Slaverie:
Fred med hver saadan Grøve!
Gud signe ham, den Gieve!

P. H. Haste.

Thormund.

Vaaren var kommen; Vinteren saaes kun paa Klippernes spidse Toppe. Birken havde udskudt det spade Løv, og den eviggrønne Gran stod allerede med Sommerens lysere Farve. Solen havde løsnet den storknede Bæk, der raslede som af Glæde over sin Frihed; Græsset oppippede af Jorden, som stolt af sin Gienfødelse. Ørken *) og Svalen omflagrede i Luften, uvisse om deres Flugt i Glædens milde Beruselse; og paa det lave Tag sad den kiærlige Star, nær ved sin Elskedes Rede, udkronende Elskov og Glæder. Det var Morgen; Luften var renset af giennemstrygende Vinde; Solen spillede i Millioner paa Græsset hvilende Perler. Hele Naturen var saa skiøn, saa høitidelig, som da den første Gang udsprang fra sin veldædige Skaber.

Thormund, en lykkelig Fieldbonde, gik med Kone og Børn ud paa Marken, for at eftersee, hvilke

*) En norsk Fugl.

hvilke der burde være de første af Vaarens Arbeider. Arm i Arm fulgtes de ad, saae Guds skionne Natur, og blev maalløse i de Glæder, der tilstrømmede dem; men deres Øine talede i frydfyldte Taarer mere, end Ord kan udsige. Thormund afbrød først denne Stilltienhed: „Kone, Børn," sagde han, „seer, o seer! Ja, jeg mærker, I, som jeg, see og „føle, hvor upartisk den naadige Gud Fader skienker Glæder til den ringe Fieldboer, som til Fyrsten, der boer i Slottet. Han kan ikke i disse Øieblikke være saligere glad, end vi. Enten har jeg „glemt de henfarne Mars Vaardage, eller inter For„aar har været saa skient, som dette. Jeg kan ikke „udtrykke mit Hiertes Følelser: det er for fuldt af „det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende; men dette veed jeg, at jeg ikke har eiet en „blidere Stund siden jeg første Gang indsvøbtes af „moderlige Arme. Paa eengang tænker jeg mig den „sønndne Vinter, da vi alle friske sadde ved den „varme Ovn, ikke frøs, ikke hungrede; denne skionne „Vaar, da vi udsaae den kiernefulde Sæd; og

„Høs-

„Høsten, da Himlens Gud atter skal velsigne os „med Brod for den kommende Vinter. O! vi skal „ingen Vinter fryse eller hungre, det siger mig „Hierte mig. Giennem Arbeide og Dyd stræbe vi „for vor Ro; men Herren skal betrygge den. Kone, „Børn! lader os synge denne Herre en Lovsang! „Vore Hierter skal lettes ved vore Takkesange; og „Han, som hører Fuglenes ordløse Toner, skal vis„selig ikke forsmaae vores.“ Nu istemte de kvæ„lende:

God er du, Livets Skabermand,
Naturens Fader, Alles Fader!
Til Hav og Field, til By og Land
Velsignelse du strømme lader.
Fra dig flød Held og Sundhed ud:
God er du, evig god, vor Gud!

Du var vor mørke Vinters Trøst;
Du er vort Foraars blide Giver;
Vort Arbeids Løn i gylden Høst;
Og hvad du er, du stedse bliver.

Du

Du kommer Jordens Born ihu:
Alt hvad er godt, det giver du.

Paa os nedstraaler Solen mild;
Paa Alt den lige mild nedstraaler:
Saa seer du, gode Fader, til
Hver Skabning, og dens Held afmaaler.
Hver mindste Orm, hvert Kryb ved dig
Blev næret og blev lykkelig.

Alkiærlig seer du ned til os,
Til os, som til de høie Stænder:
Vi sroe kan byde hine Trods,
Som Guld og Høiheds Vælde kiender,
Ei høie vi, ei rige er',
Men dog af Jordens Fader kiær'.

Du frugtbargiorde gavnlig Flid:
Vi savned' aldrig Livets Føde,
Og Fred, og Sundheds Gode blid
Tilstraaled' os hver Morgenrode.
Mod Armods og mod Sygdoms Baand
Os værnede din Faderhaand.

Urokket stod vors lille Bo,
Det trodsed' Stormens grumme Valde;
Ei fiendtligt Sværd afbrød vor Ro
Bag vore evig trygge Fielde
Vort Held blev fredet ved dit Bud,
Beskytter, Fader, Almegts Gud!

Glad hiemvandrede den lykkelige Familie. „Kone,“ sagde Thormund, „fæt frem Morgengroden! Hvor „den skal smage herligt i denne Morgenstund! og „hvor Asterken skal blive sød efter Dagens gavnlige „Arbeide!“

M. S. Buchholm.

Til en Veninde.

(I et Exemplar af Nytaarsgave for Damer 1793.)

Tag, Pige, denne lille Bog til Minde
Om mig, naar vi engang maa skilles ad!
Kad Giveren Dit Hiertes Bifald vinde
Saa tit Dit Øie skuer dette Blad!

Og, Lise, skulde det engang sig hænde,
At En hos Dig mit ringe Offer saae,
Og ønskte den, som dette skrev, at kiende,
Lad haim ei i Uvished fra Dig gaae!

For Kortheds Skyld om mig Du Intet sige,
Men kun: „Hans Viser Jeg saa gierne sang;“
Og han vil skienke mig sit Bifald, Pige,
Og nøde, huld som Du, min Harpes Klang.

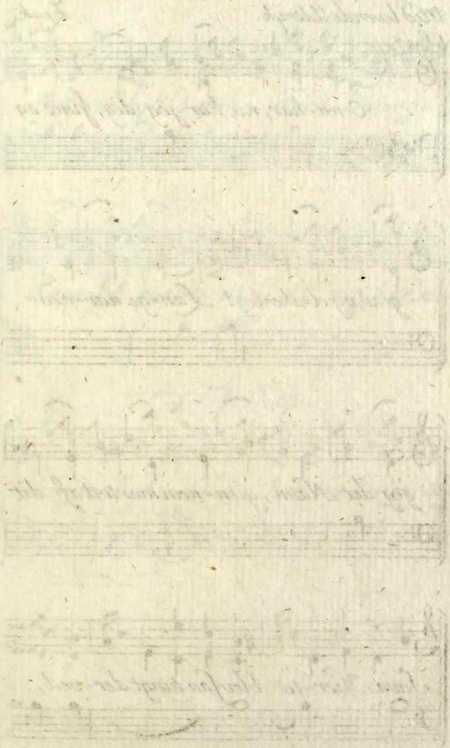
Frankenau.

Sophie til Carl.

O! nu har, nu har jeg dig,
Sund, og glad, og elskelig!
Længe nævned' jeg dit Navn,
Gjennemmartret af dit Savn:
Hiertet blev saa tungt derved;
Nat omhylled' mine Fied;
Bange Længsel gnalte mig:
O! nu har, nu har jeg dig!

„Maner ei Sorg i fierne Land
„Nordens ædle, kiekke Mand?
„Er han karsk og glad endnu?
„Kommer han sig selv ihu?"
Saa hver Stund min Tanke var,
Hiertet den saa længligt bar:
Dulgte Frygt nedbøied' mig:
O! nu har, nu har jeg dig!

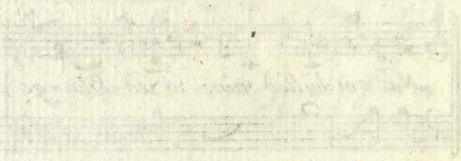
„Seer

Sophie til Carl.

Nat om-hyllede mine Fied. Ban-ge
Læng-sel qual-te mig: O nu har, nu
Til Slutning
har jeg dig! O nu har, nu har jeg dig!

„Seer Sophie meer sin Ven?
„Vil han komme hid igien?
„Trille, for han kommer, ei
„Dedens Perler paa min Vei?"
Saa jeg spurgte Dag og Nat;
Blege Kummer greb mig fat;
Haabet smiled' sygt til mig:
O! nu har, nu har jeg dig!

Ven, du kom! du kom som Min!
Foler du, hvor jeg er Din?
Seer du Himlen i den Graad,
Som gior Pigekinden vaad?
Intet mig kan smerte nu:
Min, mit ene Alt, er du!
Salig Vished fylder mig:
O! nu har, nu har jeg dig!

P. H. Hafte.

Den

Den yndigste Pige.

Yndig er den bange Pige,
Der, af sød Forvirring fuld,
Hører elsket Yngling sige:
„Favre Mø! tilsmil mig Huld!"
Hendes kydske Kinder glede
Skiønt, som Morgenrødens Ild;
Men, som venlig Morgenrøde,
Smiler Kinden ogsaa mild.

Hiet vil, og tør dog ikke
Blidt og fyrigt møde hans;
Ømhed vinker i dets Blikke,
Ufyld straaler i dets Glands.
Liljebarmen kielent bølger;
Bævende forraader den
Hvad den tøvse Læbe dølger:
At hun elsker ham igien.

Læben

Læben alt et Ja vil stamme,
Men undseelig tør den ei:
Kold den skiuler Hiertets Flamme,
Haard frembringer den et Nei.
Fuld af Uro hun bortviger;
Matte sliælve hendes Trin;
Men et Suk fra Barmen stiger;
Ømt det hvisker: „Jeg er Din!“

Yndig er den kiekne Pige,
Der tilstaaer sin Elskte huld,
At han er den Lykkelige,
Som hun elsker ømhedsfuld:
Henrykt seer hun ham fremtræne,
Griber, trykker mildt hans Haand;
Frem af hver elskværdig Mine
Straaler hendes blide Aand.

Det Hiertets Ild udtrykker,
Bedende det møder hans:
Himlen lig, dets Kreds henrykker,
Blikket er, som Middagsglands.
Hun med seierrige Smile
Kiærligt Aasyn væbnet har:
De i Kindens Gruber hvile,
Kranse venligt Læbepar.

Kielent hun udstrækker Armen;
Hvælvet, snehvid, underskion,
Men urolig zitrer Barmen,
Læben stammer denne Bøn:
„Synk, o! synk til dette Hierte,
„Som, af kielen Elskov sygt,
„Vakler mellem Lyst og Smerte,
„Bæver mellem Haab og Frygt!“

Dob-

Dobbelt yndig er den Pige,
Der, med skiønnet Ærbarhed,
Flygter bort, men dog tillige
Ømt og sødt at kysse veed.
Lig den bange Møe hun søger
At undvige elsket Ven,
Og hans Ild hun klog forøger
Ved at synes kold mod den.

Let han efter hende svæver,
Men hun flyer med Zephirtrin:
„Flyer du?" sukker han, og bæver,
„Vær, Tilbedte! vær dog Min!"
Mens i vinget Løb hun iler,
Vender hun sig ofte om;
Piet tindrer, Kinden smiler,
Alle Miner sige: „Kom!"

Streng den skielmske Læbe byder:
„Stands, Forvovne! stands din Færd!"
Men han Piets Vink adlyder,
Naaer og favner hende snart.
Nu er hun den kielne Pige,
Barmen sukker: „Jeg er Din!"
Haandetryk, Kys og Favntag sige:
„Evig, evig er jeg Din."

O. Horrebow.

Elvina.

Elvina.

Elvina gik saa sorrigfuld,
Og dybt til Jorden saae,
Som Ilden brændte tørre Muld,
Hun vildsom vandred' paa.
Hun' havde tabt en elsket Ven;
Han var saa tækkelig,
At hver ham saae, ham saae igien,
Og ønsked' ham for sig.

Han elsked', og saa ømt han bad
Om hendes Kiærlighed,
Ved hendes Fryd han var saa glad,
Saa traurig naar hun leed.
Saa tit han kom, gik traurig hiem,
Og kom den næste Dag,
Til sued' blide Maane dem
Ved Midnats Klokkeslag.

Dybt i Elvina's stumme Barm
Indgrov sig Kiærlighed;
Hun Himlen saae i Edvins Arm,
Og Engle smile ned.
Kun Døden, ak! saa tænkte hun,
Kan stille Hierter ad,
End i mit Lives sidste Stund
Jeg, Edvin, dig tilbad.

Men Edvin, Edvin flygtig var:
Han anden Pige saae,
Og grusomt Baandet overkar,
Som mellem begge laae.
Da trykte Sorg Elvina's Barm:
Som Skyggen svandt hun hen.
Omsonst hun dulgte Hiertets Harm:
I Øiet talte den.

Paa

Paa tunge Vandringsvei engang
Hun Edvin komme saae.
Han om sin nye Elskov sang,
Lob let, som Dalens Aae;
Kun Roser saae han spire om
De let hensprungne Fied.
Han studsed', da Elvina kom,
Hun kom saa stilt og græd.

„Ak!" sagde hun, „her seer du mig
„Saa bleg at vandre om,
„Du giorde mig ulykkelig,
„Min Barm for Glæder tom.
„Bort flygted' du, men i min Barm
„Dit Billed prentet staaer,
„Der staaer det, og kun Dodens Arm
„At rane det formaaer.

„Hvi var du dog saa varm og om?
„Hvi foer mig Kiærlighed?
„Hvi flød den hulde Taarestrøm,
„Naar din Elvina leed?
„Ha! du som gruesomt mig bedrog
„Min Roe tilbagegiv!
„Mit Livs Rolighed du tog,
„Hvi tog du ei mit Liv?

„Og dog jeg dig ei hade kan;
„Gud aldrig straffe dig,
„Troløse, grumme, kiære Mand!
„For du var falsk mod mig!
„Ei kan min sørgbeklemte Siel
„Udbede Hævn til Løn,
„Nei, Edvin! om det gaaer dig vel
„Da hører Gud min Bøn.

„Og

„Og aldrig skal du høre meer
„Elvina klage sig,
„Snart jeg min Jammers Ende seer;
„Thi Graven kalder mig.
„Min Siel er mat, min Sundhed brudt,
„Snart livløs hviler jeg,
„Men da den, du har grumt forskudt,
„Et Suk du nægte ei."

Tavs hørte Edvin — og han slei
Urørt fra den, som leed,
Hos Elskov, Viin og Sang og Stei
Inddrak sig Glemsomhed.
Elvina tærtes langsomt hen,
Og glad mod Graven saae,
Ei skued' næste Vaar igien,
Ei Vaaren hende saae.

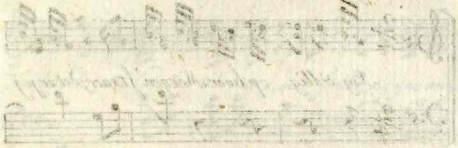
M. S. Buchholm.

Hannes Sang ved Syetøiet.

Jeg tidlig op hver Morgen staaer,
Det er jeg vant fra jeg var liden;
Og naar jeg sat paa Naalen saaer,
Hvor let hensmutter ikke Tiden!
Jeg mindes ved de første Sting,
Hvor født uskyldig Pige hviler;
At Himlen til mit Leie smiler,
Og gav mig tusend gode Ting.

Saa nynner jeg en lille Sang,
Som mig en Ven iblandt forærte:
Den tit om Spøg og Latter klang;
Den ofte Dyd og Klogskab lærte.
Og hurtigt flytter Naalen sig;
Jeg stelden ud paa Gaden titter;
Om Nyt jeg aldrig Pigen fritter;
Thi Naal og Sang er' Nok for mig.

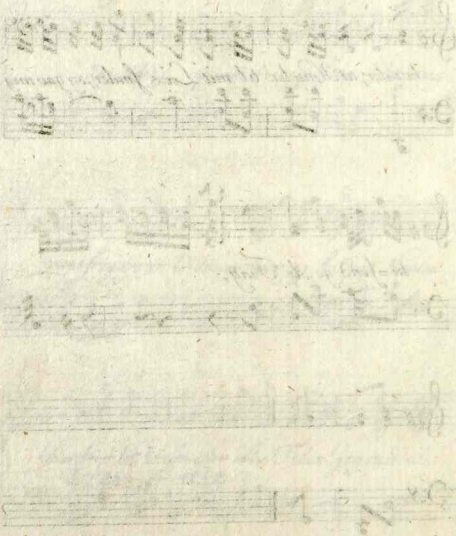
I Kuld

Poco Allegretto. J. A. P. Schulz.

hvi-ler, at Himlen til mit Leie smiler, og gav mig
tu-send go-de Ting.

I Kuld jeg ei til Ovnen tyer
For der at stryge kielne Arme;
Thi naar jeg rask og flittigt syer,
Jeg neies kan med ringe Varme.
Saa deilig lang hver Aften er:
Da kan jeg kynde mig saa troligt,
Og sidde ved min Dont saa roligt;
Og derfor har jeg Vintren kiær.

Naar Vaaren kommer, bærer jeg
Mit lille Bord ud i det Grønne,
Og mener, det mig sinker ei,
At sætte lidt til alt det Skiønne.
Da nyder jeg Naturen fro,
Og takker Gud, den Siegode,
Som satte mig paa denne Klode,
Og lønner Flid med Sielero.

P. H. Hafte.

Ved et Barns Død.

Til dets Forældre.

Role, tu dois briller comme elle:
Elle doit paſſer comme toi.

Bernard.

Sødt hun hviler, Chriſtiane hviler;
Ingen Verden bryder hendes Fred:
Mellem lyſe Væsner glad hun ſmiler
I Guds egen Evighed.

I, ſom hun forlod, begræder ikke,
At det favre, blide Haab er dødt:
Storm og Fald er' Livets Pleblikke,
Og hun hviler nu saa ſødt.

Seer paa Jorden! Tit den Gode lider:
Mangen Taare drypper paa hans Vei;
Ofte voxe Farer ved dens Sider;
Chriſtiane lider ei.

Vel

Vel bevogter Alles Fader nøie
Hver en Idræt, Dyden over her;
Vel er den velsignet i det Høie;
Og dens Taare gjemmes der.

Men hvor, ak! hvor ofte paa sin Bane
Glider Dyden, mens den boer i Leer!
Bort fra Faren fœvœd' Christiane;
Hun kan ikke snuble meer.

Aldrig rodmed' Uskyld, aldrig sukked'
Trykket Broder over hendes Daad;
Aldrig vaandefuld hun Øiet lukked'
Over skiøn Augers Graad.

Skiøn, som Paradisets Morgenrøde,
Reen, som Duften i Cherubens Bryst,
Iled' hun sit Himmel-Maal imøde,
Lokket af Alfaders Røst.

Derfor, ædle To! begræder ikke,
At det lyse, store Haab er dødt:
Farer fylde Livets Øieblikke,
Og vor Yndling hviler sødt.

P. H. Hafte.

Indskrivt paa grønne Kilde
ved Frederiksborg.

Let opvælder din Strøm i Skyggen af duftende Bøge,
Og, som en nyskabt Aand, reen er din kølige Flod:
Let, o Kilde! som du, vort Liv imod Evighed rinde,
Og ved dens Demant-Port være vi rene, som du!

P. H. Hafte.

Ved

Ved en Vens Død.

Fred om hver, som Livets Bane træder!
Fred om hver fuldendet Broders Leer!
Fred og himmelsk Trøst om hver, som græder,
At hans Ven, hans Alt ei lever meer!

Salig hver, som, tret af Livets Møie,
Gik til Alles, Alles Fader hiem!
Aldrig meer skal af hans brustne Øie
Jordens Kummer lokke Taarer frem.

Her vor Fod saa ofte Torne møder,
Som bag falske Roser skiule sig;
Hisset intet saaret Hierte bløder,
Hisset blomstre Glæder uden Svig.

Ji, som saae en Mand, en Ven at segne,
Græder, o Forladte! græder ei!
Giennem Gravens tavse, kumre Egne
Gaaer til Lysets Riger Stovets Vei. —

Lar os, Gud! at tælle vore Dage,
Leed vor svage Fod paa Sandheds Spor,
At vi uden Uroe, uden Klage,
Glade maa forlade Sorgens Jord!

Frankenau.

Triolet

til en hiemreisende Normand.

Salig den, som skuer Fædres Egne,
Trefold salig den, som der kan boe!
Naar han folges did af Hiertets Ro,
Salig den, som skuer Fædres Egne!
Han kan vaage, nyde, slumre fro
Mellem glade Minder allevegne:
Salig den, som skuer Fædres Egne,
Trefold salig den, som der kan boe!

P. H. Hafste.

Epi-

Epistel til Phoebe

paa hendes fjortende Fødselsdag.

(Efter Pfeffel.)

I Dag alt fjorten Aar! min kjære Datter!
Hvor hastig svandt de hen! Jeg snarlig ifer
Fra Middags-Høiden ned til Skyggers Dal.
O bedste Phoebe! gjerne vilde jeg
Fra Buldren flygte hen til stille Grav,
Hen til min Sunim, til min Alders Støtte,
Om ikke jeg — bortkys den søde Taare! —
Var Mand og Fader. Dog den Gud, hvis Haand
Mig eder gav, har ogsaa paa sin Vægtskaal
Vort Lod afveiet med sin Viisdoms Scepter;
Han mine Dages Traad mig tilmaalt har.
Tilgiv mig, Barn! tilgiv min feige Klage!
En Takkefest dit Dag mig være skal.
Kom hid, lad mig bekrandse dig med Roser!
Ved dette Kys, ved disse stille Taarer
Til min Veninde jeg indvier dig.

Jeg

Jeg veed, du føler det, min gode Phoebe!
Hvor stoc den Titel er, jeg her dig skjænker.
Herefter er jeg ikke meer din Fader,
Din Ven jeg er, som dig ledsage vil
Igjennem Labyrinthen, og lemfældig
Til Lidelser dit Hjerte forberede.
Thi lide skal du; Fryd og Smerte her,
Som Vægtens Skaaler, altrig skilles ad.
Ved denne Hjertet faaer sin rette Stilling,
Naar det for høit i Lykken hæver sig.
Et Liv af idel Glædes-Dage fuldt,
Kun passer sig for Engle. Vogt dig for
At drømme dig et sligt! — Men naar dit Øje
I Skyer hylles ind, saa græd kun frit!
Udos kun hver din Sorg i dette Hjerte;
Thi Smerten er jo intet Nyt for mig.
Og naar — med Bæven tænker jeg derpaa —
Naar i din Barm den nye Drivt opvaagner,
Som skaber Pigens Lykke eller Jammer
For hendes hele Livstid, o min Phoebe!
Vælg mig da til Din Sjæls Fortrolige!
Ei stræng jeg være vil; jeg kun forsigtig

Dit

Dit Hjerte vil for Stormens Vold bevare,
Og staae det for hver en navnløs Qval,
Som Strid imellem Lyst og Pligt os volder.
Ei frygter jeg, at søde Lapsers Virak
Skal røve dig din Roe; og aldrig vil du
Forgabe dig i rige Dosmers Glimmer.
Men, ach! jeg ræddes for de Troldoms-Vaaben,
Som vore fine Mode-Stjelmer bruge.
Ei tale de om Elskovs Ild og Smerter,
Kun om Genie og Dyd og Energie,
Og Sympathiens Kraft og Venskabs Adel.
Vampyrer lig, af Pigens sikkre Hjerte
De suge Dyden ud, — som Rosen døer
Ved Ormens Sting! — Held vor lyse Tider!
Da Kraftmands-Adfærd og Selvstændighed,
Sophisterie og Folerie bereder
Langt større Farer for Uskyldighed,
End fordum Barbariets fumle Mørke!
Strax falder her et Eventyr mig ind.
Det vil jeg dig fortælle, kjære Phoebe!
O fat den Lærdom vel, som deri skjules!
Dets Overskrift er: **Folsomhedens Klippe.**

En Dæmon havde hos den gamle Drage
Med Ære tjent som Svend. Nu steg han da
Op paa vor Jord, at gjøre Mesterstykke.
Her skulde han — som der fra ældste Tider
I Langs-Articlerne var foreskrevet —
Henlokke til Fordærvelsen en Pige,
Som stedse havde været Dyden troe.
Sophie blev til Offerlammet valgt.
Hun var et Barn af ædel Byrd, og prydet
Med Evas Dyde; hendes stille Gudsfrygt
Alt ofte havde henrykt Seraphim.
Han krob da ind i en Husar-Mondur;
Thi Uniformen spranger alle Døre,
Og tjener ofte til en Talisman,
Som tryller den forfængelige Dukke.
Han lader sig nu melde hos vor Fikke,
Og siger hende under tusind Eeder,
Hun har det allernydeligste Ansigt,
Som han har seet paa alle sine Dog.
Riig, siger han, min Pige! er jeg ikke;
Dog haaber jeg, at Pokker med det første
Ta'er vor Major; saa er du Majorinde.

Hvad

Hvad mener du? nu! giv dog Lyd, din Taske!
Den stakkels Fikke stod forbavset her,
Og hendes Hjerte slog som Perpendiklen
I Taffel-Uhret. Haanlig loe vor Helt,
Og strøg sit Knebelsbart paa hendes Haand.
Nu løstes hendes Tunge-Baand; — hun skreg.
Da kom en gammel Dame løbende
I Stuen ind; det var Sophies Tante;
Og Hjertestormeren med Skiændsel blev
Af Gaarden jaget ud, og Fikke bad
Den raske Portner, naar langt han fra saae
Ham nærme sig, at hidse Hunden paa ham.
Nu først begyndte Helten ret at bande.
Han rev sin Dolman strax i tusind Stykker,
Og vilde nu, som en bemidlet Mar
Vor Frøkens Hjerte sætte reent i Lue.
Thi gav han sig et Grove-Navn med Von,
Og lod sig kiøre i en Stadskareet;
Hans Tjener-Slæng var ganske kongeligt,
Og i en Klædning, som var stiv af Guld,
Og deilig skabt, som Cytherens Yndling,
Omduftet af en liflig Balsom-Sphære,

Han

Han krullede paa Herregaarden ind.
Hr. Greven svævende af Vognen blev
I vor Sophies Stadsgemak indbaaret.
Han hende strax leverer sit Portrait,
Som med hans Vaabenskjold beprydet var,
Ders Ramme var besat med Brillianter.
Med Knæfald beder han om Frøknens Yndest,
Og spiller med den mesterligste Kunst
Den fine, den hensmægtende Amant.
Sex hundred tusind Daler har jeg fastsat
Til Deres Morgengave, smukke Barn.
Om De vil vælge mig til Deres Brudgom.
Saa taler han. En Kasse med Juveler
Gi'er hvert af disse Ord en dobbelt Fynd.
Den gode, gamle Tante gaber henrykt
Igjennem Brillen paa den rige Skat.
Men vor Sophie med alvorlig Stilhed
Betragter kun den yppige Galan,
Hvis Øie funkler af en hæftig Ild,
Som sprudder Vellyst ud, og kræver Vellyst.
Ved dette Syn tillukkes hendes Hjerte.
Min Herre! siger hun, for stor en Lykke

Er

Er Gift, som ofte dræber blode Sjæle.
Jeg kjender mig, og vælger Middelstanden,
Hvori jeg ned saa mange rene Glæder,
Saa megen Trost i smaae Bekymringer,
Kort, hvor jeg ned Naturen og mig selv.
Hun tier, og den gamle Tante knurrer.
Den stolte Brudgom bliver ganske stum,
Befaler, at hans Vogn skal kiøre frem,
Og flyver bort derfra med Pilens Fart.
„Triumph! nu veed jeg da det rette Greb!"
Saa raabte han, og loe saa frygtelig,
At Bierg og Dal forstrækkedes derved.
„Om nogle Dage har jeg dig i Snaren;
Hvis ikke, maae den hele Verden skjelde
Mig for den dummeste blandt alle Djævle."
Sophie veed ei, at en Hovedstorm
Er nær forhaanden; rolig vandrer hun
Ved Morgenrøde s første Straaler ud
Fra Sommersalen i den lille Skov.
Glad seer hun Kilden vælde ned fra Høien,
Og stemmer i blandt Nattergalens Sang.
Da træder pludselig af Krattet frem

En ung beleven Mand, med Bog i Haand.
Hans Ansigtstræk forkynder, at hans Sjæl
Er deelt imellem Munterhed og Veemod.
Ærbødig hilser han den favre Pige,
Imens han tørrer bort en stille Taare.
Hun hilser ham igien med venligt Nik,
Og spørger ham med hendes blide Mine:
O ædle Fremmede hvad læser du? —
Jeg læser Clementines Martyrdom
I Grandison; saa svarer han og sukker.
Den gode Pige seer med Ømhed paa ham;
Stærkt hendes klemte Hierte hæver sig,
Kun halv det holder Sukkets Svar tilbage.
Hæld! Hæld dig! raaber han, du skiønne Sjæl!
Dog ach! lev evig vel! min Lod er Kummer,
Det var Forbrydelse at pine dig.
Hun standser ham. O Ven! fortæl mig kun
Din hele Kummer! — Efter lange Vægring
Han sætter sig hos hende i det Grønne.
I min Lod faldt der og en Clementine,
Saa raabte han, men ach! mit Hæld var kort!
Hun døde! — Her en Taarestrøm brød ud

Af

Af vor Sophies Øine; ja hun følte
For Damon hvad hun aldrig havde følt,
En Ild, som angreb hendes hele Hjerte.
Til Afsked kyssede han hendes Haand,
Og daglig mødtes de i kole Lund,
Og hvert et Møde gav dem nye Glæder.
De tal'de skiønt om Sympathiens Kraft,
Og om den hele Skabnings Harmonie.
Naar Elskeren gik bort, hun stedse var
Bedrøvet, og hun vidste ei, hvorfor.
Dog, hendes Damon blev ei længe stum.
Hans Mund bekiendte, at han elsk'de hende,
Og hun ham gav det første Kys igien,
Til Elskovs Pant. Men Sorgen snart formørker
Den gode Damons glædefulde Blik.
Jeg er kun Borger, — saa begyndte han
Tilsidst at klage — ach! jeg maae fornægte
Min Kiærlighed til dig, du huldе Pige!
Din fødte Værge aldrig vil tillade,
At vi — o Gud! vi her da skulde mødes,
Kun for at skilles evig fra hinanden!
Hvo kan vel føle al den bittre Kummer,

Der

Der sønderrev Sophies omme Hierte?
O sig, hvorledes have vi den Hindring?
Begyndte hun engang med bange Stemme. —
„Os intet uden Flugten redde kan
Fra dine Frænders Vold. — Dog nei, min Elskte!
Forbandet være dette Raad! — kun jeg
Vil flye. — Lev vel! — forglem mig! — lad mig reise!
Lev lykkelig!" — O! kan jeg være det
Forunden dig? — Nei Damon! jeg dig følger.
Gud vil det. — O med dig, med dig aleene,
Min Sjæls Fortroligste, med dig jeg kan
I fierne Hule leve lykkelig,
Om jeg end leve skal af bittre Rødder.
Hun tier, og vor Damons Kinder blusse,
Hans Aande standser; Hiertet banker høit.
Som den Andægtige, ved Altret knæler,
Han ligger her for hendes Fod. — „Min Brud!
Du, som blev skabt for mig! — o kan jeg troe det?"
Saa stammer han; „kom! lad os flygte strax,
For Mennesker berøve os vor Lykke!
Du tøver? ach! mit Haab var alt for dristigt!" —
Nu streed Sophie Pligtens sidste Striid.

Et

Et Suk af hendes Elskte dæmper snart
Hver hæftig Følelse af hellig Uroe. —
Min Mand! her er jeg, raaber hun, o red mig,
Og giv min Sjæl sin Rolighed tilbage! —
Hun græder bitterlig. — Nu rødmer Himlen!
Paa lyse Vinger iler ned fra den
Sophies Skytsaand. — Hvad beslutter du,
Bedragne Pige? — raaber han til hende.
See her, til hvem du dig har overgivet.
Hans Finger rører nu ved Damon. Strax
Forsvinder Elskeren, og Fikke seer
Med Rædsel en af Mørkets sorte Børn,
Paa Hoved og paa Fod, som Faunen dannet,
At svæve hen for hendes vilde Øje.
Han Tænder skjær, og hende gi'er et Blik,
Hvori var aabnet Helveds grumme Ild-Svælg,
Som hist paa Dommens Dag det aabnes skal.
Lig Duen, naar en Gleute griber den,
I Flugt, og brækker strax dens hvide Hals;
Saa styrtede Sophie ganske livløs
Ned paa sit Ansigt, da hun saae det Udyr.

Og da hun sig omsider fandt i Græsset,
Var baade Genius og Faun forsvunden. —

En sagte Gysen gribe dig, min Phoebe!
Hvad jeg dig har fortalt, er ingen Drøm.
Sligt ofte skeer, — kun mangler der en Skytsaand.
Min Elskede! o tak den gode Gud
For den, han valgte dig, da du betraadde
De Dødeliges Land, — din ømme Moder,
Som her i Stilhed, dog for Engle synlig,
Kun lever for sin Gud og for sin Mand,
Som stræber først at følge hver en Lærdom,
Hun giver dig. — Forsøm, mit kjære Barn!
Forsøm ei Arbeid, denne skjønne Pligt;
Thi ogsaa dette gav os Gud til Værn
For vor Uskyldighed. Men blot for Syns Skyld
At røre Hænderne; at bruge dem
Blot til at pynte sig, det er ei Arbeid,
Nei overlagt og nyttigt maae det være,
Ei flanevurne Ungdoms Legeværk.
Vil du dig søge rene Glæder her?
De findes i Guds Skabning og i Dyden.

Og

Og vil du søge Selskab? — Dit Claveer,
En nyttig Bog, din Moder, jeg og du,
Behøver du vel meer til Tidsfordriv?
Men, naar du læser, Barn! da skye Romaner!
Saa godt, som Fikkes Damon, kan en Bog
Dig styrte i Fordærvelse, naar den
Snart laaner os en uopnaaet Dyd,
Og i Ufyldighedens Højtidsdragt
Sig langsom sniger ind i trygge Sjæl,
Snart vittig sveger bort vor Visdoms Kraft,
Gior Lidenskaben til Fornuftens Dronning,
Og lærer syge Phantasie at undskye
Ved Gift og Dolk den blinde Skæbnes Grumhed. —
Troe kun, at Sympathiens Kraft forener
De lige stemte Sjæle. Uden den
Jeg fandt ei Lykke nok paa denne Jord.
Men gid du aldrig, aldrig skuffes maae
Ved denne Følelse! — Den ikke har
Paa Læberne sit Sæde, men i Hjertet;
Og den er evig, som en Seraphs Ungdom,
Reen, som hans Fryd. Min Phoebe! Dyden og
Sin Magnetismus har. Som Zephyrs Aande

To Blomster vifter blidelig tilsammen,
Saa virker Dyden og paa tvende Hjerter,
Som den Algodes Haand gav fælles Præg:
De søsterlig sig mod hinanden vende.
Dog, Phoebe! denne underfulde Kraft
Er ei Instinct, er ei en Lidenskab,
Som ikkun føder Vammelse og Skjændsel.
Vor Aand opvarmer den, og ei vort Blod,
Og som den sagte Lue renser Guld-Erts;
Saa luttrer den Enhver, som den opflammer,
Ved Nydelsens bestemte Flod og Ebbe,
Hans Glæde krydrer den, hans Mod den hærder,
Naar stundom Livets Byrde plager ham.
Mig skjænkte denne Kraft det største Gode,
Som Jorden har, som ingen Konge nyder;
Et Chor af Venner gik i Pagt med mig
Ved Evighedens Alter. Jeg dem seer,
Lig Skaren, Jakob eengang saae i Drømme,
At staae, til Værn for mig, paa Herrens Stige,
Og øverst Ham, med Fader-Værdigheds
Den milde Glands. Jeg veed det, bedste Phoebe!
Du kjender ei den hellig skjulte Kjæde,

Som

Som flættes af den sande Sympathie.
Dog engang skal den ogsaa skjænke dig
Det største Held, en Dødelig kan attraae.
Men vogt dig kun for Sværmeriets Blændværk,
Og søg ei under Maanen nogen Skabning
Som er aldeles feilfrie! — Naar dit Hjerte
Da fundet har den unge Mand, der vækker
Hos dig den Følelse, som vækkes maae
I hvert et ædelt Bryst; o følg da ei
Den første Drivt, men agt kun noie paa ham!
Om han en Throne har, og spotter med
Religionen, da foragt hans Elskov,
Og vælg hans gode Tjener til din Mand.
Reis glad med ham! Lev ukjendt i hans Hytte,
Ved Salighedens Kilde, slet og ret!
Og naar engang Guds Forsyn kalder eder
Til eders Hjem, til Dydens Fødeland,
Da gjemme Sønnesønnen Eders Liig
I min og i min kjære Doris' Grav! —

Riber.

Til en dansk Digter.

Beundres for sin Lærdom og sit Vid
Er skiønt; men, ak! den blomstrer kun en Tid,
Den Hæderskrands, som lønnede den Digter,
Der glad for den opofred' Dyd og Pligter.
Naar Digteren med reen, usmittet Siel
Ei søger egen Roes, men Brødres Held;
Ei synger Lasten, og dens Dyrkers Glæder,
Men Brødre hen til Dydens Alter leder:
Da lønner ham usvisnet, evig Hæder. —
Dig vinker denne skiønne Krands, o Ven!
Modtag den, og vær lykkelig ved den! —

Pavels.

Til

Til Dorine.

(I et Exemplar af Nytaarsgave for Damer 1793.)

Tid og Storm de feire Graner bøie;
Purpur-Rosens Fylde svinder snart;
Tid udslukker Stierner i det Høie,
Og bortraner Mindet i sin Fart.
Ene fast mod Alt skal Dyden være:
Rank, og skiøn, og klar den evig staaer:
Jorden blev, og den var Jordens Ære,
Bliver det, naar Jorden selv forgaaer.

Pige! selv Din ranke Vext vil bukkes,
Dine Kinders Ynde visne hen,
Dine Øines Himmel-Ild udslukkes,
Ubeskuet Mathed følge den.
Men et disse Tab Du skal begræde,
Naar Du stedse bliver god, som nu,
Uden Skyld, elskværdig, Alles Glæde;
O Dorine! dette blive Du!

Da vil Alles omme Fader tage
Sine Himles Fryd, og række Dig,
Og Du vil, endog i Modgangs Dage,
Aldrig troe, Du blev ulykkelig;
Trindt om Dig Du glad vil sprede Glæder
Og hver Aften smile til Din Daad;
Du vil troste Veemods Træl, som væder
Kummers lille haarde Brød med Graad.

Lykkelig Din Kreds vil Dig tilbede,
Den, som Du, vil vorde Dyden tro,
Og Din Bane være jevn hernede,
Og Din Gang fra Livet let og fro.
Al den Salighed i Dyden findes;
Thi den er sin egen store Løn:
End i Himles Himle skal Du mindes,
At den var saa saare, saare skjøn.

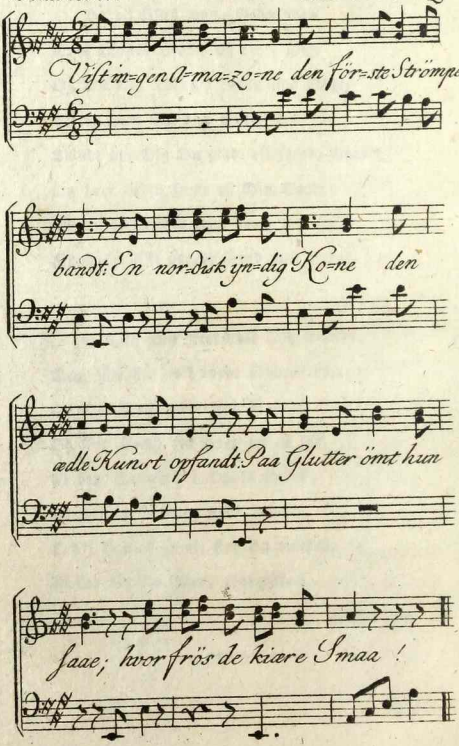
P. H. Hafte.

Han-

Side 57.

Andantino. J. A. P. Schulz.

Hannes Strikkevise.

Vist ingen Amazone
Den første Strompe bandt:
En nordisk, yndig Kone
Den ædle Kunst opfandt.
Paa Glutter ømt hun saae
Hvor frøs de kiære Smaa!

Da tog hun fire Pinde,
Og Knuder slog derom,
Og af en uldden Tvinde
To Stromper snart fremkom;
Hun sagde: „Pusling, bie!
„Put kiønt dit Been heri!“

Da smiled' glad den Moder;
Thi Strompen varmed' brav;
Og alle sine Poder
Hun saadan Varme gav.
Snart Manden Stromper bar;
Sidst fik han selv et Par.

Fred med den fromme Qvinde!
(Hun vist i Himlen boer)
Af hendes Strikkepinde
Blev Nytten saare stor:
Enhver, som nu kan gaae,
Har bundne Strømper paa.

Hvor morsomt er det ikke,
Med Noglet i sit Skiød,
Sin Strømpe selv at strikke,
Og syöle for sit Brød!
En Stakkel faaer den Mand,
Hvis Brud ei strikke kan.

P. H. Haste.

Ber-

Berthas Rose.

I Aftensolen Bertha ilte
Til Lundens stille Skiød,
Hvor fra en Torn en Rose smilte,
Som Berthas Kind saa rød.
Af hende Tornen plantet var,
Og nu for første Gang den bar.

De skyldfrie Læber Rosen kyste: —
„Min Omhues kiære Løn,
„Du længe Bertha skal forlyste;
„Staae længe frisk og skiøn!
„O hvor er Bertha lykkelig
„At hendes Haand opelsked' dig!" —

Da lød blant Hasters tætte Grene
En kierlig Moders Raab:
„Din Fader længes svag og eene
„At favne dig hans Haab!" —
Og Bertha løb af Glæden varm,
Og sank til matte Faderbarm.

Men neppe Solens Purpurlue
I Østen atter steeg,
Før hun sin kiære Blomst at skue
Sig ud i Lunden sneeg;
Alt hendes Fod er Stedet nær,
Alt skimter hun dens blide Skiær.

Nu stod hun der, men, ak! med Smerte
Sin Blomst hun falmet saae;
Thi dybt i Rosens spæde Hierte
En Orm forborgen laae.
Og Bertha brast i Graad; ei meer
Sin Rosentorn hun blomstre seer.

* * *

Som Berthas Rose, faure Piger!
Er Skionheds Purpurkrands;
O troer den ei! thi ofte sviger
Dens lyse Trylleglands.
Kun Dyden vorder evig troe!
Thi evig Dydens Roser gro e.

Frankenau.

Den

Den Lykkelige.

Den, som Engle fra det Høie
Eigned' paa hans første Dag,
Og den Eviggodes Øie
Saae med Faders Velbehag,
Han ei søger Lorbærkroner,
Vædede med Blod og Graad,
Han ei ryster trygge Troner
Med uventet Daad.

Guldets Troldom ham ei spilder
Midnats-Timens Rolighed,
Ærens Glimmer ei forvilder
Hans de jevne, sikkre Fied,
Men han viede sit Hierte,
Milde Sympathie! *) til dig;
Til din Vellyst og din Smerte
Han opofred' sig.

*) Læseren tilgive dette fremmede Ord! Det danske Ord: Følsomhed, er ved Misbrug bleven ubrugeligt.

Naar bekrandset Vaaren bringer
Tusind Slægter Liv og Fryd,
Og Naturens Tempel klinger
Af det Skabtes Jubelkyd,
Da hans glade Siel sig hæver
Fra hvert Baand, som Støvet bær;
Da den kuer Gud — den svæver
Livets Fader nær.

Vellyst, som en Salig nyder,
Giennemstrømmer da hans Bryst,
Naar han siner milde Dyder,
Ædel stille Gavnelyst. —
Ørkens matte Vandrer hviler
Ei saa glad ved Kildens Bred
Medens Luna venlig smiler
Mellem Palmer ned.

Hvor

Hvor forladt den Fromme græder
Medens Lykkens Daare leer,
Der, hvor ingen Livets Glæder
For den Usle smile meer,
Der hans stille Taare flyder,
Deler — lindrer Lidelsen;
Der han al sin Kraft opbyder
For at standse den.

Med indviet Blik han skuer
Venskabs indre Helligdom;
Hen til Elskovs Alterbuer
Ved en Engels Haand han kom;
Haabets blide Stierne blinker
Paa hans stille Bane ned;
Sovnens milde Broder vinker
Ham til Salighed.

L.

Ungdommen,

en Sonnet.

Sundhed aander Held til Ungdoms Dage,
Spæde Rosers Farve smykker dem;
Livets Galdetimer de forsage,
Hjertet er kun sorgfrit Glædehiem.

Tiden iler, Alder haster frem,
Rosen visner, Skiertsen gaaer tilbage;
Glædens Eftersmag er ofte slem:
Spildte Øieblikkes Minder nage.

Ikkun den, som ei misbruger Glæde,
Kan sin Vinterdag imøde gaae
Uden Vaar og Sommer at begræde:

See, hvor herligt er hans Isse graae!
Rene Taarer til hans Aske væde,
Roes og Hæder ved hans Urne staae.

P. H. Hafte.

Sel-

Selskabssang paa .....s Fødselsdag.

Længe var Naturen død,
Og dens Pragt forsvunden;
Vinterstorm i Skoven lød;
Isen dækked' Lunden;
Dalens Sanger tavs forlød
Mark, og Eng, og Bæk, og Flod.

Ogsaa vi har følet det —
Kan vel Buens Glæder
Den fornoie, som har seet
Vaarens Yndigheder?
Vi har seet og nydt den, vi!
Alt for snart den gik forbi!

Skuespil og nattig Dands,
Blanke Lysekroner,
Lange Gjestebuders Glands,
Sangerinders Toner,
Klinkende Pokalers Lyd
Svagt opveie Vaarens Fryd.

O den bringe snart igien
Liv og Lyst tilbage!
Da skal hver en Glædens Ven
Den med Lov modtage!
Dette Glas indvies til
Vaarens første blide Smiil!

Thi og den skal smile ned
Fryd til vor Veninde,
Hun som i Naturen veed
Varigt Held at finde;
Drikker, ønsker, hendes Aar
Ligne maae den blide Vaar!

Plum.

Den

Den kjerlige Kone.

En Folkesang.

Melod: Skjelmske Pige, see paa mig.

Vakkre Kone! denne Gang
Nynner jeg for dig en Sang:
Den i blide Toner lyder
Om en Dannegvindes Dyder.
Vakkre Kone! Hør paa mig
Følg mig, og bliv lykkelig.

Er og elsk din Ægtemand,
Lyd ham, naar du lyde kan!
Vlid du stedse Omhu bære
Ham behagelig at være;
Savnes stille huslig Fred,
Savnes og Lykksalighed.

Deel din Ægtemages Lyst
Med et omt og huldrigt Bryst;
Naar du tidt ham Prover giver,
At hans Glæde dig opliver,
Vorder du ham dobbelt kjer —
Og din egen Fryd det er.

Gjør ham Modgang stundum sur,
Vogt dig da for Graad og Knur.
Søg ved Smil og venlig Tale
Ham i Sorgen at hufvale!
Faaer du ham ved Ømhed blid
Han belønner vist din Jid.

Plages han af Hidsighed,
Bliver uden Aarsag vred,
Hold Fornuftens Laas for Munden,
Indtil Heden er forsvunden.
Straf ham saa med kjerlig Fynd
Da fortryder han sin Synd.

Du og stedse vise dig
Selv i Smaating redelig,
Kjel ej blot, naar du vil bede
Om hans Minde til en Glæde.
Let han skal din List forstaae,
Og dit Kjertegn ej attraae.

Naar hans Lyst ej skade kan,
Føj ham da med snild Forstand.
Giv ham, hvad hans Hjerte glæder,
Afvend Alt, hvad Sorg bereder.
Finder han dig stedse huld,
Vorder han dig tro som Guld.

Ja naar Manden har ved dig
I sit Hjem et Himmerig,
Han sit Liv hos dig bortsvoger,
Ej hos Andre Morskab søger.
Vakkre Kone! tro kun mig,
Du da bliver lykkelig!

V. K. Hjort.

Til

Til Skuespiller Schwartz.

ved hans Reise til Engelland.

Nu, kiære Schwartz, Du snart erfare vil,
Om Figaro's God dam! i London strækker til;
Om Jordens Gøglespil af Glands og Herligheder,
Af Krig og Ild og Nød tilsidst Dig ikke kieder;
Og frem for alt, om gammel Englands Værd,
Vel veier op mod gammelt Venskab her!
Reis lykkelig, min Ven, nyd mange glade Dage,
Og kom fra Garriks Hiem med Garriks Kunst tilbage!

Sander.

Til Dora.

(Under et Landskabsmalerie.)

Skion som Naturen er Din Siæl:
Nyd Jordens Glæder her, og hist alt Himlens Hæld!

Sander.

Sang

Sang,

den 22 Februar 1793.

Mel. Til dette Land Naturens Rundhed gied.

Held vorde Dig! den kom, den kom igien,
Den Dag, saa skion blant Dine skionne Dage:
Alle vi glade hilse den,
Alle med Sang Dig modtage!

Med salig Fryd Din Fader signer Dig:
Og Hun, som om og kierlig Dig veileder:
See! hvor Din Moder fryder sig,
Alle med hende sig glæder!

Held vorde Dig! Din Lod er skion og blid,
Ad vildsom Stie Forældre Dig ledsage:
Virke med fast og ædel Flid
Held for de kommende Dage.

End

End vandrer Du i Glædens skyefrie Glands,
Den evig reen og uformørket være!
Uskylds den favre, skionne Krands
Evig uvisnet Du bære!

Paa Livets Vei til mangen herlig Fryd
Dig Godheds Gud med Faderhaand veileder:
O! naar Dit Hierte elsker Dyd,
Aldrig Du savner dets Glæder!

Bliv altid god! bliv hvad Din Moder er!
I huuslig Dyd Du engang hende ligne!
Da skal Du hædres af enhver;
Da skal Dig Himlen velsigne.

Pavels.

Adel.

Adelstan og Rosine,

en Ballade, efter Hølty,

Digterinden

Magdalene Sophie Buchholm

helliget.

— Dans tous mes amans je vois mes ennemis.
Deshoulieres.

Iblandt de spæde Blomster, som
Apollo skienked' mig,
Mit Hierte ledte troligt om
Den smukkeste til Dig;
Men Guden sagde: „Søg ei her:
„Du dog ei finder den,
„Der var min norske Datter værd:
„Vær ydmyg, unge Ven!"

Da blev jeg vaer en deilig Krands,
Der laae paa Holty's Grav:
„Een, kun en lille Blomst af hans,
„Du disse mange gav!"
Saa bad jeg ydmygt Sangens Gud;
Han nikked' Ja til mig:
Veninde! den jeg yilled' ud,
Jeg vel tør ofre Dig?

* * * *

Alt smued' Maiens Himmel an,
Og ned dens Duft saa glad,
Da Ridder Veit von Adelstan
Forlod den Kongestad.
Langt fra Castraters Triller-Sang
Og Maskerade-Dands,
Han bytted' Regle, Stierne, Rang
Med kunstlos Hyrdekrands.

I gyl-

I gylden Vang, paa Blomster-Eng
Han Hvilen fandt saa sød,
Som neppe før i Himmelseng
Og paa sin Sopha blød.
I Krat og under høien Eeg
Han daglig gik omkring,
Og saae med Ro paa Landsbye-Leeg,
Og Pigers glade Spring.

I lave Hytte saae han der
Hyrdinders Priis og Lyst,
Og Hiertet slog med ny Besvær,
Ny Vellyst i hans Bryst.
Fortrolig' blev' de saare let:
Hvad Under? Det var Vaar,
Og Ridderen saa fiin og net,
Og Pigen atten Aar.

Rosine ved hans Taareflod
Blev hjerteklemt og blød:
Først gav hun ham et Kys saa god,
Og siden Meer han nød.
Nu pludselig han lunken var,
Som det ved Hoffer skeer;
Ei sad nu det forelskte Par
Ved Slaaenbusken meer.

Af Land og Landsbypige mæt,
Han paa sin Skimmel steg,
Og naa'de Kongestaden tret,
Samt Marmorslot og Steg.
Her tumled' han fra Bal til Bal,
Og glemte Skyggen, hvor
Ved Bryllupsqvad af Nattergal
Han Pigen Troskab svor.

Rosine, for al Mistro fri,
Berusst af Elskovs Leeg,
Saae flyve Mand og Hest forbi:
Da blev hun dødningbleeg.
„Jeg stakkels Barn! min Adelstan!“
Han trykked' Hatten ned,
Ei saae han did, ei hørte han,
Og standsedes derved.

Hun pilled', lænet til sin Stav,
I Baander paa sin Barm,
Da han sin Skimmel Sporen gav,
Og foer fra hendes Arm.
I Græsset styrted' hendes Graad,
I Busken gik hun ind,
Og grød sin skionne Barm saa vaad,
Saa bleg sin Rosenkind.

Ei meer til Dands og Leeg hun kom,
Ei nod hun Aftnens Guld:
Nu fandt hun Byen gladetom,
Og Marken oglefuld.
For Liig den vaagne Porthund gioer
Den hele skumle Nat,
Og Alt er Varsel. Ak! hun doer,
Den Egnens bedste Skat!

Den dumpe Dodningklokke slaaer;
Man samles ved dens Klang;
Nu bringes Kisten; Degnen gaaer
For Baaren med sin Sang;
Og Præsten mælder Trostens Ord,
Og ønsker Sielen Fred,
Som op fra Jammerdalen foer;
Han græder selv derved.

Med Buxbom smykkes Graven nu,
Med sorte Korses Par;
Med Graad hver Nabo kom ihu,
Hvor from den Pige var.
Saa blev det Nat. En Sorgeflor
Rosines Dal omgav;
Den kiære Maane, blid og stor,
Bestraaled hendes Grav.

Nu hør, hvordan den Ridder sin
Paa Dunn urolig laae
Bag gyldent fryndset Floils Gardin,
Og fæle Syner saae:
I Skræk han vaagner; Svovelkin
Gemakket lyser op:
En Pige til ham frider ind
Med Lagen om sin Krop.

Ak! det Rosines Gienfærd er,
Den bange Ridder seer;
Af Kindens fordums Rose der
Et skues Levning meer.
Hun med sin ene kolde Haand
Bevarer falske Ven,
Og holder muldret Klædebon
Ham med den anden hen.

Tre Gange troløs Adelstan,
Alt blees, som storknet Liig,
Hun seer med hule Øien an,
Og svinder med et Skrig.
Hver Midnat vaktes han med Magt,
Og martret hende saae:
Hun kom i rædsom Dødningdragt,
Og skreg, og svandt derpaa.

Det

Det Syn hver Nat ved Hanegal
Til mørke Tanker drev,
Og, tæret hen af bange Qval,
Han Dødens Billed blev.
Han greb en Dolk, han hvæsted' den,
Han ud af Staden foer,
Han stoi til Kirkegaarden hen,
Hvor Pigen blev til Jord.

Den friske Grav han søgte nu,
Jog Dolken i sit Bryst:
„Følg!" skreg en Diævel, „følg mig, du!"
Han bad ei Gud om Trøst.
Den Dolk udgiød hans Hierteblod;
Hans Aand udfoer i Vee.
Mod Himlen stivt hans Øie stod,
Der græsseligt at see!

Ved Muren ligger Adelstan.
Naar Bonden seer derhen,
Saasnart det skumrer, gyser han,
Giør Kors, og gaaer igien.
Man siger og, den Ridder skal
Med Dolk i Barmen rød,
Gaae fælt omkring ved Hanegal,
Og gnistre, som en Glød.

P. H. Hafte.

En Svigermoder til sin Svigerson
paa hans Fødselsdag.

Den Dag, da, Ædle! Du Din Haand
Din Brud, min glade Yndling rakte;
Da Himlen knyttede det Baand
Som begges Hierte sammentrakte;
Da Du saa trō tilsvoer den Eed,
Som ene Skiæbnens Magt kan rykke:
Paa Livets Bane at betrygge
Et elsket Barns Lykfalighed.

Oh! den var skiøn og riig paa Held;
Men hiin, der saae Dig først betræde
Naturens Skueplads; hiint Bæld
Til huuslig Fryd, til Slægtskabs Glæde:
Den skal for evig mig en Fest
Blandt alle Aarets Dage være;
Ja trods hver Fraskand skal jeg bære
Dens Billed Hiertet allernæst.

Modtag herpaa et ringe Pandt,
Hvormed min hele Siæl heniler. —
Han, som den skionne Kiædebandt,
Hvor Omhed Huldskab blidt tilsmiler:
Til Ham i sidste Suk min Bøn
Skal heed for begges Vel opstige. —
Elsk stedse, som i Dag, Din Pige!
Og Gud velsigne Dig, min Søn!!

F. af F.T.

Vise.

Vise.

Ved Bækkens Bredde lille Grethe,
Gik glad omkring og nynned' smaat.
Hun efter Mariefioler ledte,
Som lugted' deromkring saa godt.
Hun nynnede og gik omkring,
Var glad, og tænkte ingen Ting.

Da sprang fra nære Hassel-Buske
Som Lynet frem en væver Kuus;
Hun bange hørte Løvet ruske,
„Ha — skreeg hun, — nu er Tyren løs.“
Og rask løb hun ad Marken rap,
Saa Vilhelm hende fulgte knap.

„O, tov o tov! du kiere Pige! —
Saa raabte han, og hende holdt; —
Jeg har saa meget dig at sige;
Tilgiv den Angst, jeg dig har voldt.“
Tilbage nu sig Grethe seer,
Og strax ei længer bange er.

Elig Loben meget hastig trætter;
Hun støtter sig ved Wilhelms Arm.
Hun mødig sig i Græsset setter,
Og hviler sig ved Wilhelms Barm.
Naar saa man sidder, taler man,
Og saadan giorde hun og han.

Den skionne Vaar bledgior vort Hiertø,
Hvert Ord snart Kys afbrydes med.
Først sukked' han, men nu begierte;
Giengieldte Kys gier Dristighed.
Og glad var hun, og han var fros,
Og lykkelige begge To.

Da Aftenroden dem forkynder,
At det er Tid, at skilles ad.
Da udbrød han: „ach! Tiden skynder
Sig alt for snart, naar man er glad!
Hvis Du igien vil komme her,
At doe af Fryd du da mig seer."

Et Afskeedskys, og Grethe ilter
Fra kiere Sted fornøjet bort;
Og kielent Vilhelm hun tilsmiler:
„Gid Tiden nu var dobbelt kort!
Om vis end Døden da os er,
Du dog igien skal see mig her.“

J. Smidth.

I en Vens Stambog.

Altid naar jeg Eucr Aftenrøden,
Tænker jeg med stille Fryd paa Døden,
Og naar jeg en herlig Morgen seer,
Haaber jeg, at reises af mit Leer.
Tabet af mit Liv kan ikke smerte;
Men at slettes ud af Gudes Hierte,
Denne Død er skrækkelig, o Ven!
Lad mig ei hos Dig opleve den!

P. H. Hasse.

En

En Landsbypiges Morgentanker.

O Tak, min Gud, min gode Fader!
Jeg Dagen har igjen,
Og mun ter jeg min Seng forlader,
Nu Søvnen svinder hen.

Ja bort, du Søvn! som du bortflyder
Dugtaagen paa Guds Jord.
Nu Solen blid og klar frembryder,
Forsvinde Duggens Spor.

Om Natten Qvægesaft den gyder
I Straaet mild og huld,
Og søde Lødskedrik nedflyder
I stakkels tørre Muld.

Men redme atter Østens Kinder,
O da maa Duggen flye;
Den perlende af Græsset rinder,
Og skjuler sig saa bly.

Saa,

En Landsbiepiges

Side 88. **Morgentanker.**

Saa, blide Søvn, vort Sind du qvæger,
Naar mørke Nat det er;
Du alle vore Sorger lægger
Og alle har dig kjær.

Og naar os søde Ro du giver
I silkebløde Arm,
Ny Kraft vor matte Sjel oplivet
Ny Fyrighed vor Barm.

Men naar det stolte Lys oprinder,
Og Dagen bryder ud
Blufærdig du, o Søvn! forsvinder
Ved Lysets Kongebud.

Farvel da, Nattens Trosterinde;
Nu kalde Sysler mig.
I Aften jeg dig nok skal finde,
Naar træt jeg søger dig.

V. K. Hjort.

Den gamle og den unge Due.

„Skal jeg flyve til en anden Egn, hvor ingen „Rovfugl truer mit Liv?" spurgte den unge Due; „eller skal jeg i vort Dueslag undgaae Spærmen, „hvor hver Durik kurrer om mine Pines Almagt, „om min runde Barm og om det bevægelige Purpur „paa min skinnende Hals?"

„Bliv her, min Unge," sagde den gamle Due; „og flyv kun frimodigen trindt om dit Fædrene-Dues„slag, flyv did, hvor nyttige Sysler og sømmelige „Glæder kalde dig. Du finder ingen Egn uden Rov„fugle eller kurrende Durikker: straab ved Uskyldighed „at bliødgiøre hine, og betragt disse som Bækken, „hvori du vasker dig: den siger dig ogsaa, at du er „smuk, og risler bort uden at føle det."

„Bliv kun her min Unge," blev den Gamle ved, „og søg dig en tro Mage uden ængstligt at lede

„efter

„efter den: den mindst smigrende, den beskedneste
„være dit Valg, og Eendragt og Held skal trives
„om din Rede. Der er allevegne godt, hvor Uskyld
„beskiermer, og Ømhed gior lykkelig."

P. H. Hafte.

Ewald og Gargil.

Af Inter blev Gargil, den Stymper, Herremand,
Mens, Ewald, du ved Brod og Vand
I Armod døer.
Hvad var din Brode da? Sig, hvilke Fortrin kan
Gargil vel frem for eders Dommer stille?
Ham elskede hans Konges Frille:
Dig elskede ni himmelsk rene Møer.

Sander.

Maanen.

Dit saae mit Øie, smilende Luna, dig
Naar Østens Stierner blegnede ved din Glands,
Naar solvhornet du daled'
Ned bag Aftenens Purpurskiær.

Hver Gang jeg saae dig, smiled du salig Roe
Og Haab og Glæder ned i min stille Barm,
Og den Eviges Mildhed
Straaled' mod mig i dine Smiil.

O! naar du engang lyser ned paa den Grav
Hvor min Elskte sørgende lagde mig,
Naar de grædende Øne
Op mod Himlen og søge Trøst;

Da, blide Luna! smile du og for dem!
Og Jordens Sorger svinde da ved dit Blik!
Og i Midnattens Stilhed
See de glade, at Gud er god!

L.

Til

Til Luise.

Cagliostro mig i lyse Trylleſpeil
Min Skiebne lover grant at vise.
Bort med en Kunst, som evig tager Feil!
Det eneste, det sande Trylleſpeil,
Dit Øie kun, tilbedede Luise,
Kan mig min hele Skiebne vise.

Sander.

Til Sophie.

Sophie tit med Haan til mine Briller seer:
„I Blindhed," spotter hun, „han ligner selv Homer."
Jeg blind, Sophie, jeg? Hvi fandt jeg da i Blinde,
Blandt Jordens Gratier den første Huldgudinde?

Sander.

Vise

Vise *)

paa

den bedste Faders

Fødselsdag,

den 29. August 1793.

Hvad er skiønt, som Faders Navn,
Der med Faders Aand forenes?

Ofte

*) Ofte anmodet af Herr Hofboghandler Poulsen om Bidrag til denne Nytaarsgave, var jeg ubetænksom nok til at give ham et Løfte, som jeg nu angrer. Jeg føler alt for vel, hvorledes de Ting bør være beskaffne, som skal offereres Damer til Nytaarsgave, og at de politiske Forsøg, der egentligen falde i mit Fag, ville staae paa et meget upasselict Sted i en saadan Bog. Vist nok tillade mine Forretninger mig kuns lidet at befatte mig med at giøre Vers, hvortil jeg ogsaa meget villig tilstaaer, at Naturen har negtet mig udmærkede Talenter. Om jeg nu og da befatter mig med dette Arbeide, da maae det tiene til min Undskyldning, at saa mangen Mand kaldes i disse Tider Poet, der kuns burde hede Versemager, og iblandt dem kan jeg dog vel sagtes staae, naar jeg kuns ikke indtrænger mig imellem en Thaarup, en Baggesen, en Storm, en Pram, en Rahbek og flere. Det er jo ingen Skam for mig at tilstaae, at disse Mænd langt overgaae mig i den Konst at skrive Vers? Kan man ikke gierne være en god Skoemager, uden at kunde tilskiære eller sye en Klædning? Alt,

Ofte ved at virke Gavn,
Dette Hædersnavn fortienes.
Alt som Skiebnen det tillader,
En er Fader for sin Ven,
En for Riger, en igien
Enkers, Faderløses Fader.

Tidt af fiendigt Hyklerie
Man det ædle Navn misbruger
Til den Mand, hvis Tyrannie
Staters Blod og Fedme suger;
Som sit Folk paa Halsen træder,
Tærer Marven af sit Land;
Mon man Fader kalde kan
Den, der sine Børn opæder?

Ro-

Altsaa burde jeg vel sær ikke have ladet mig finde paa dette Sted? — Kan vel være; men der lader dog saa ilde, ikke at opfylde et Løfte, nagtet der er givet i Ubetænksomhed. Dette lille Stykke maae da paa nogen Maade betale min Gield til Forlæggeren; og mine smukke Læserinder maae for denne Gang antage Villien i Gierningens Sted.

P. A. H.

Rosen paa den Gudes Grav
Af erkiendtlig Taare vandes,
Medens Frygt den Onde gav
Tidt et Marmor, som forbandes.
O hvor sælt er Gravens Giemme,
Naar man Dyden Fiendskab soer!
Men den gode Fader boer
I sin Grav, som var han hiemme.

Fader! Du vort Selskabs Fryd!
Evig Dine Børn Dig signe;
Du har ledet os til Dyd,
Gid vi Dig i Dyder ligne!
Naar Du engang os forlader,
Dit Exempel savne vi;
Derfor, Søstre! stemmer i:
Leve vores gode Fader!

P. A. Heiberg.

Jen

I en Normands Stambog.

Det elskte Land, hvor Kongeblod
Indhylles tit i Vadmels Troie,
Hvor Adels-Byrd og Heltemod
Fremtindre stolt af Bondens Die,
Hvor Hagbard blev for Signe fød,
Hvor Seelers Troskab evig brammer,
Det Land, hvor Zinclar fandt sin Død,
Og Norden før fandt Konge-Stammer,
Det Land! Du glad skal see igien,
Til Held for Dig det Dyder lønner,
Din Lykke blev, o elskte Ven!
Da du blev een af Norges Sønner.

Til Søvnen,

en Sonnet.

Du, som venligt smiler til den Matte,
Saa han reiser sig med Kraft igien;
Du, som lover Armod gyldne Skatte;
Du, som vifter Elskovs Marter hen;

Du, som aander Haabet om en Ven
I den knuste Barm hos den Forladte:
Hulde Søvn, du Skienk af Himmelen,
Som kan hvert et jordisk Tab erstatte!

Ynd mit Leie! spred din Dug derover!
Vogt mig, naar i Drøm jeg Glæden seer,
Og med Bæven den at nyde vover!

Salig den, som du din Gunst beteer!
Salig den, som trygt i Jorden sover,
Og som ingen Kummer vækker meer!

P. H. Haste.

Elegie

(I en Stambog.)

Maa jeg, gode Line! bør jeg vente,
At engang Du seer paa dette Blad,
Og erindrer, at Du fordum kiendte
Den, som skrev sit Navn derpaa saa glad?
Vil Du, kan Du, naar et tusend Dage
Eller fleer forsvandt i Tidens Favn,
Kalde Dig mit Aasyns Træk tilbage,
Huske mig lidt meer, end blot af Navn?
Sig da, dersom Nogen skulde spørge,
Hvo det var, hvis Pen har rimet her:
„Det var En, som fødtes til at sørge,
„Som var aldrig Heldgudinden kiær.
„Oftest var han syg, og tit bedrøvet,
„Stedse noisom, stundom hiertefro;
„Lidt paa Strængeleeg hans Haand var øvet;
„Dyden var han ei fuldkommen tro.
„Egensindig var hans lille Hierne;
„Dog han var den hele Skabnings Ven:

„Ikkun alt for heed han vilde gierne,
„At den skulde ælske ham igien.
„Derfor maatte tit hans Hierte bløde,
„Og af Kummer blev han saare tret;
„Ensom, fattig, rolig, glad han døde;
„Over ham har ingen Pige grædt."
Dersom Du saaledes taler, Pige!
Ubesmittet Sandhed vidner Du;
Dog jeg ønsker Meer: o! gid Du sige
Disse, ikkun disse Ord endnu:
„Han har aldrig smigret for de Skiønne;
„Han var aldrig Titelmandens Træl:
„Gid vor Herre ham i Himlen lønne!
„Jeg har fordum lidt ham ganske vel."

P. H. Hasle.

Zephyrens Forvandling.

Havens fareste Rose brystede sig i ungdommelig Pragt: herlig stod den, lige tryllende ved sin yndige Farve og sin liflige Duft; saa hvælvet var den, og saa tet, at Morgenens mindste, glimrende Dugperle neppe kunde stiæle sig ind i dens Barm.

En ung Zephyr, luftig og tækkelig, hoppede trindt omkring den, og udvifede sin lunkne Aande derpaa. Rosen bevægedes hid og did af den fyffelsatte Zephyr, og vægede sig ikke mod dens spogende Fortrolighed. Ynglingen fik Lov at hvile ved dens Barm, inddrikke dens Balsamstrom, og efterhaanden at udfolde alle dens Yndigheder.

Neppe havde den foregivne Zephyr sat sig fast i Blomstens Huld, forend den vorede i Kraft; det var ingen virkelig Zephyr: det var den forklædte Boreas.

Voldsomt boiedes Rosen af sin fordums Tilbeder, nu sin Beherskter; sukkende faldt den til Jorden, og visnede ubeklaget af sine ringere Søstre. Natten kom, og forbistrende Hunde traadte Blomsternes Dronning under Fødder.

P. H. Hafte.

De nyere Digteres Skiebne.

Vær tusendgange selv Virgil,
Og ingen Stat dig hædre vil:
Men giv os Roms Virgil med græsk-latinske Noter,
Du bliver rig, som Banks *), og stor blandt Idioter.

Sander.

Paa

*) Banks, Europa's rigeste Lærde, en Mand, som til en meget betydelig Formue for kort Tid siden har arvet den uberydelige Capital af 7000 Pd. Strl. aarlige Renter.

Paa en Moders Fødselsdag.

Du Livets Gud, hvis Forsyns Haand
Euhver Din Skabning huld beskytter:
Som i Din Viisdom løser, knytter
Vort Væsens skrøbelige Baand:

Tak evig være Dig, som bød
Endnu engang den Dag fremtræde,
Da til mit Held, min Faders Glæde,
Omtelskte Moder, Du blev fød.

Oh! maatte endnu mange Aar
Vor lille Kreds ustyrret blive,
Og Himlens milde Gunst os give
Det, ringe Nøisomhed attraaer.

Saa skal min modnere Forstand
Min Lykke immer meer paaskionne;
Da først fuldkommen, naar den lønne
En Dag din huldе Omsorg kan.

Imidlertid Du ei forsmaae
Det Tegn, Erkiendtlighed Dig byder;
Hvis kuns Din Son sit Ønske nyder,
Du skal et mere værdigt faae.

F. af F:T.

Til Vinteren.

Ei Vinter Aft'ner, mørke, lange,
Ei Storm og Uveir gior mig bange,
Jeg ganske tryg ved Almagts Bud,
Seer Iis og Snee og Storm og Slud;
Jeg veed mod Kuld er varme Klæder,
Og Trøst i Uveir — Venskabs Glæder;
Men hør, o Vinter! flye fra mig,
Om Daphnes Hierte ligner dig. —

M.

Bøn til Taalmodighed.

Evig herske du paa Jorden,
Du, hvis skionne Lod er vorden
At forlindre Sorgers Vee!
Dov Betrængtes Vaandeklage,
Byg din Throne over Plage,
Og din blide Villie skee.

Jil derhen, hvor Mismod dræber,
Hvor det trykte Hierte stræber
Under Armods tunge Vee!
Let den Arme, lad ham haabe,
Tillidsfuld mod Himlen raabe,
Og sin Redningstime see!

Jil til den, som mat udstønner
Kun om Liise hede Bønner,
Stæd i Pinslers haarde Vee!
Byd ham ved din fromme Lære,
Smerters Anfald modig bære;
Her din Guddoms Kraft sig tee!

Til den Sørgende imode,
Som, da elsket Ven hendøde
Saae sit Liv opfyldt med Vee!
Vend hans Blik mod Evigheden!
Glad han føle, kun herneden
Rammer Dødens skarpe Lee!

Glem ei den, som sørgen græder,
Som sig føler død for Glæder,
Og for Elskov lider Vee!
Trøstefuld derhen du ile,
Byde Hiertets Storm at hvile,
Haaben vaagne smilende!

Du, hvis Kald det blev at lære
Jordens Børn med Kraft at bære
Livets mangehaande Vee,
Glem ei Nogen, læg hvert Hierte!
Dyb i Sønn hver Sorg, hver Smerte,
Og din blide Villie skee!

M. S. Buchholm.

Den

Den ufordærvede Pige.

Efter Gotter.

Jeg er en Pige, ung og slank,
Og, Gud skee Lov! end frie.
Jeg veed ei af romanske Sving,
Og hader Folerie.

Det er mit Blod, min beste Lyst
Er munter Sang og Dands.
Min Rigdom er — et roligt Bryst,
Min Pynt — en Blomsterkrands.

Lidt Qvindefeil jeg hos mig bær
Som Moder Eva bar.
Nysgierrighed vor Arv jo er;
Jeg Deel i Arven har.

Jeg flyer just ei for Mandfolks Spor;
Min Moder ymted om,
At kun for dem paa denne Jord
Vi Stakkels Piger kom.

Derfor ei spodsk, ei knipsk jeg seer,
Sligt er kun Narrespil.
Hæld mig, at jeg en Pige er!
Vor Engel, hvo som vil!

M. C. Bruun.

Prinds Bradamant.

„Prinds Bradamant," saa synger Schirachs Muse,
„Ved Maynz har Kugler hørt om sine Øren suse."
Nei, Fader Schirach, nei,
I al Respect, jeg troer det ei;
Thi Kuglen havde vist heel uforskammet
Den høie Herres lange Øren rammet.

Sander.

I Do-

I Dorines Stambog.

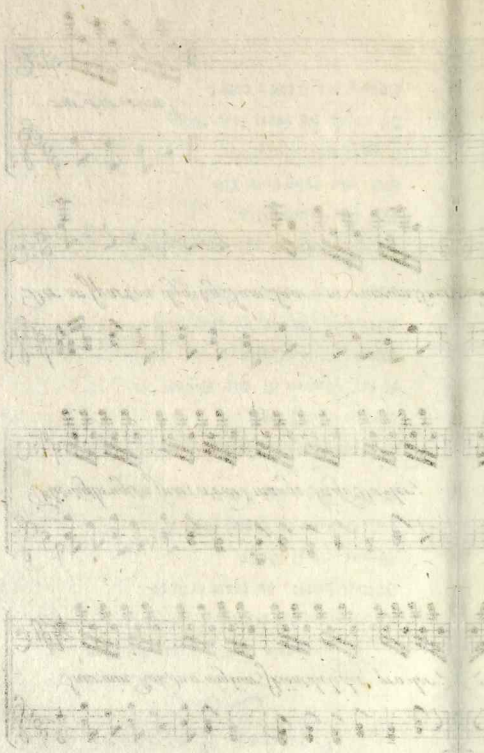
Menneſket ſelv Venne-Navne ſkifter:
Eet fremſpirer medens eet forgaaer:
Sommerluften mangen Gang bortviſter
Det, ſom var ſaa kiært i nylig Vaar.
Tiden gav den Lov med varig Stemme:
Alting for dens Vælde boier ſig:
Fleer, end Een, ſom jeg kan aldrig glemme,
Fleer, end Een, forglemte mig.

Tit jeg græd derfor: jeg var en Daare;
Dog, endſkiønt jeg fatter Tidens Bud,
Altid vil det koſte mig en Taare,
Naar jeg af et Hierte ſlettes ud.
Storhed, Guld og Laurbærkronens Ære,
Gav jeg, om jeg havde ſligt, med Lyſt,
Naar jeg ikkun altid maatte være
Mindet eens i Venners Bryſt.

Seer Du, jeg miskiender ei den Fare,
Som beredtes mig af Skiebnens Harm?
Neppe kan mit Held ret længe vare,
Det: et mindes, yndes i Din Barm.
Alt mit Navn af Aftenskumring dækkes;
Snart det sover dybt i Vinternat;
Dog engang iblandt det op skal vækkes:
Derfor jeg det her har sat.

Snart maaskee mig Ingens Avind krænker,
Ingens Bitterhed forfølger mig;
Snart maaskee Du Blomsterkrandsen skienker,
Den, Du lovte, til mit kolde Liig.
Naar Du saa med Tiden, gode Pige!
Finder, læser dette Blad igien,
Gid Du da maa huske mig, og sige:
„Han er død; han var min Ven!"

P. H. Hafte.

Muntér. J.A.P. Schulz.

Hannes Spindevise.

Snur, min Rok! jeg har dig kiær,
Skiønt du lider praler:
Flittigt brugt, du snart er værd
Mange Sneese Daler.
Der er spart en dygtig Sum!
Snur ; rur ; rur ; rum!

Lystigt vimser Traaden ind
Mellem ovet Finger;
Kiønt i Tacten til mit Spind
Munter Vise klinger.
Rokken ei, men Sorg, gior krum.
Snur ; rur ; rur ; rum!

See, hvor Hiulet løber godt!
See kun Tenen liden!
See, min nylig store Tot
Nappes vek, som Tiden;
Til en ny jeg snart faaer Rum.
Snur ; rur ; rur ; rum!

Og mens Herren kryber hen,
Tænker jeg paa Meget:
Dreil og Lærred bliver den,
Stærkt og fiint, mit eget!
Nabopigen seer det stum.
Snur ⁄ rur ⁄ rur ⁄ rum!

Dreiler faaer paa Bryllupsbord
Roes af Qvindegiæster;
Muligt, før jeg selv det troer,
Mig en Brudgom fæster:
Spandt jeg ikke, var jeg dum!
Snur ⁄ rur ⁄ rur ⁄ rum!

P. H. Hafte.

Louise *).

(efter Voss.)

Under det tætte Skjul af to bredbladede Linde,
Som mod Middagsheden beskytted' den daglige Stue,
Over Straaetaget susende hen, her sad i sin Slaaprok,
Efter Maaltid, vor Præst, ved Sandsteens-Bordet paa Stolen,
Som i Vinter-Aftner hans gamle kunstige Gaardskarl
Lønlig skar og bestreg med Hvidt og det glindsende Grønne.
Sorgfrie Oldingen sad, i Elskedes Kreds, og hans Hjerte
Frydede sig ved Visdoms Ord og mangen Fortælling.
Kyllinger løb om Bordet, og pikkede Brødet af Haanden
Paa den favre Louise. I Lye af blomstrende Hyldtræe
Laae den kjække Pokan, og gnavede Been, og knurred'
Ad den lurende Kat, og snappede sværmende Fluer.
Men den gamle Moder ved velbekjendte Fortælling
Smi-

*) See Nytaarsgave for Damer. 1793. S. 12.

Smilede, trak saa jevnt sin Naboe, Lovise, ved Ermet,
Boiede Hovedet hid, og sagde med lønlige Hvisken:
Skal vi til Skovs, min Datter? — Maaskee du snarere vilde
Helligholde din Fødsel i Lysthuset nede ved Bækken,
Siden det er saa heedt? — Hvi blusser du Pige saa frygtsomt?
Studsende: svarede da den favre Lovise sin Moder:
Ikke i Lysthuus, Mama! — det Gjedeblad lugter om Aftenen
Alt for stærkt! — og den Sværm af Myg dernede ved Bækken! —
Solen skinner jo mildt, og ved Søen er Skygge og Kølhed.
Og til Præsten sagde den gamle forstandige Husmoer:
Skal vi nu takke Gud? — Lovise vil ei i vort Lysthuus
Helligholde sin Fødsel, men helst i Skoven ved Søen.
Solen skinner jo mildt, og hisset er Skygge og Kølhed.
Hør nu mit Raad: Hr. Valter, den lille Grev Carl og Lovise
Strax

Strax spadsere til Skoven, og samle os tørrede Qviste;
Men vi Gamle vil fare i Mag; til Søes vil vi reise;
Thi vi ved jo, vor Ven, Forvalteren, laaner os gierne
Baaden. Dog ønskede jeg, at Papa fik sovet en Smule.
Middags-Søvn for gamle Folk er den bedste Forfriskning
I den hede Sommer, især naar Bønnerne blomstre.

Men den ærværdige Præst i Grøndal tog nu til Orde:
Hører De det, min Søn! hvor flink min Kone befaler?
Dog jeg lystrer strax; i Dag kom Louise til Verden.
Børn! vi bede til Gud, den Almægtige, beder med Andagt!

Og

Og nu blottede han, den ærværdige Fader, sit Hoved,
Prydet med sneehvidt Haar; hans Ansigt var glindsende skaldet;
Ydmyg saae han ned, og sagde med foldede Hænder:
Gud! du mætter med Fryd alt hvad der lever paa Jorden,
Hør den stammende Tak, som dine Børn dig yde!
Vi er Støv. Bevar du os her i vor Prøvelses Dage
Stedse for Trængsel og Nød, som for Yppighed,
Stolthed og Letsind,
Til vi, løste fra Støvet, gaae ind i din Herlighed.
Amen!
Velbekomme Jer, Børn! — saa sagde han; alle da kyssed'
Ham med hjertelig Tak, især den venlige Datter,
Som til Faderens Kind sig bøied' med Kjærligheds Ynde.
Moderen trykkede nu de Fremmede trofast i Haanden,
Spørgende: Blev' De mætte? kun Bonde-Mad satte jeg for Dem,
Ingen

Ingen grevelig Ræt; dog haaber jeg, Venner af Huset
Ei forsmaae min landlige Kost. Nu lyster Dem Caffe?
Strax paa Maden, troer jeg, de Store drikke den gierne.
Og den unge beskedne Mand gav hende til Gjensvar:
Hjertelig takke vi, kjære Mama! for den gode Beværtning.
Gjør dog min Carl ei skamrød! Den Gode er meer end den Store.
Sad en Konge selv i saa godt, saa fortroligt et Selskab,
Under grønnende Træer, og nød vort landlige Maaltid,
Og han ønskede sig at sidde ved glimrende Taffel,
Fyldt med franske Rætter, han vist fortjente at sulte.
Om Mama saa vil; saa gaae vi strax hen i Skoven,
Og naar Baaden lander; saa koge vi hurtig vor Caffe
Under hængende Grønt af hiin hvidstammede Birk-Skoo.

Carl

Carl frabeder sig Caffe; den volder ham Klemsel om Hjertet.

Men den gamle Fader begyndte at vredes og skjænde:
Kone! hvad skal det til med al den megen Undskyldning?
Var vor Risengrød sveden? Var Vinen doven og skimlet?
Var' ei Ærterne friske, og Rødderne søde som Sukker?
Og hvad fattedes Skinken og Gaasebrystet og Silden?
Og det stegte Lam, og Kopsalaten til Stegen?
Var ei Ediken skarp, og Olien sød som en Balsom?
Var' de Kirsebær sure? Var Smøret ei kjærnet af Græsmelk?
Svar! og det kraftige Brød! saa hævet og hvidt! — Det er hæsligt,
Naar man for Hoftighedes Skyld forsmaaer Guds herlige Gaver.
Søn! tag De nu min Datter, og gaaer saa smukt med hinanden,
Hen i Skoven! — kom hid, og lad mig kysse dig, Moder;

Derpaa svarede ham den gamle forstandige Husmoer:
Skjænd

Skjænd ei, kjære Papa! hvem lægger vel Ord saa paa
Vægtskaal?
Sov du rolig og kolt i Kammeret. Nu bar Ka-
thrine
Givet Fluerne Peber og Melk, og lokket os Musen
Ind i Fælden igjen, og slittig luftet Alcoven.
Saa hun talede og fulgte sin kjære Mand til hans
Kammer.
Medens Pigen bar Dækketøi ind af det fineste
Drejel.

Men den unge beskedne Mand gik glad med sin
Elskte
Over Høien med Mollen, og ned til Dalen ved Søen.
Hendes Klædning var hvid, med rosenfarvede Sloifer,
Troloft Silkeslør bedækkede Halsen og Barmen,
Prydet med knoppede Rose. Til Skjerm for det
venlige Ansigt
Bar hun en Straahat, flettet saa fiint, og bekrands-
set med Blaaebai.
Under denne snoede sig blødt bruunglindsende Lokker,
Som et Rosenbaand, i Nakken flagrende, fængsled'.
Fiin

Flin og nydelig kigede frem af brunnlige Handske
Hendes høire Haand, som kolte det blussende Ansigt
Med den grønne Viste; men sagtelig hviilte den venstre
I den Elskedes Arm, og Pigens buttede Fingre
Spillede ham i Haanden. Han nu en tryllende Gysen
Følte i Marv og Been, han gjennemfoldede, maallos,
Pigens den lille varme Haand med bævende Fingre.
Langsomt ginge de frem blandt Græs og blomstrende Urter,
Og de hæse Græshopper sprang saa lystig omkring dem.
Gjennem lumre Dal de havde nu stønnende vandret
Ned til Gjærdet, hvor Kilden saa mørk og mudret og treven
Flød fra Sandhøi ned blandt Banker af Siv og af Ekavgræs.
Og ved Elskerens ledende Haand den frygtsomme Pige
Hoppede paa de Steen, som laae til de Vandrendes Fodtrin.
Nu

Nu paa Trinet hun stod, og over Gjerdet hun løfted
Varsom det ene Been, som til Svikkelens Krone var
blottet.
Bly hun ordnede Skjørtet, og sprang saa hurtig
derover.
Moisomt betraadde de nu, blandt Hæsselbuske, den
krumme,
Gjennemregnede Stie langs ned paa Siden af Høien.
Og med Stønnen begyndte den rosenkindede Pige:
Staae et Øieblik stille! — Mit Hjerte banker! —
Hvor qvægsomt
Puster den kole Luft her op fra Søen! — Hvor
deilig
Smiler vor Egn! — See der langstribede gule og
grønne
Marker med bølgende Korn! hvor skinne de spraglede
Blomster!
Hist vor Bye med sit Krat, og Taarnet med blinkende
Viser!
Her paa blomsterfuld Eng de rødlige Køer, og Høien
Fuld af Boghvede-Blomster! — den blanke Sø
og vor Lystskov!

Seer dog omkring, Børnlille! og glæder Jer! Hør nu, min Bedste!
Vist nok bringer Mama os spanske Jordbær til Aften;
Men[er Jordbær[fra Marken ei nok saa søde og stærke?
Kom kun herind i Krattet! her staae de skarlagensrøde.
Og[nu vendte de sig til høire Side. Foran dem
Hoppede Drengen og slap i Hast den grønlige Guldsmed,
Som med glimrende Vinger sig satte paa takkede Bregne.
Men Louise stod, og bøiede venlig sit Ansigt
Hen til Elskerens Kind. Fortroelig hun hviskede til ham:
Seer De, han lugter sig frem til Jordbær. Bedste, De maae ei
Trykke min Haand[saa stærkt! — han kunde beture sin Lærer.
Men med bange Henrykkelse slog den Elskendes Hjerte

Da

Da den skjønne Mund udgod saa listig en Aande
Paa hans Kind, og han vendte sig blidt, og kyssede
Pigen.
Og med sagte bævende Mund hun vendte sig fra ham.
Rødmende smilede hun, som naar beduggede Lilje
Foler Auroras Straale, og Gartneren skuer den
frydfuld.
Pludselig hørtes fra Krattet den Lilles raabende
Stemme:
Kommer og plukker! see her er Jordbær skarlagens
røde.
Hvilken Glæde, naar vi kan ogsaa ryste vort Forraad
Ud i Skaalen! — De Jordbær paa Marken dem har
dog vor Herre
Plantet selv, og med Mælk og Sukker smage de
prægtig.
Nu de kom og saae de svulmende Jordbær, som
rundtom
Stak blandt Urterne frem med ildrødt Glimmer ved
Soelskin,
Og med krydrede Lugt de gjennemduftede Krattet.
Her den unge beskedne Mand med glade Forundring

Raabte: Hvor skjønt! den Rige er glad ved sin kunstige Hauge,
Som ham yder sin Skat, og Gud for den Arme bereder
Selv i Orken en Hauge med Frugt og Blomster og Urter.
Men os fattes et Kar til de saftige Bær. I vort Klæde
Blive de alle til Moes. Hvad synes Dem? skulde vi skrabe
Barken af Hæsselen der, og ploke den sammen med Grene?
Eller veed maaskee min Carl en nemmere Maade?
Halv fortrydelig svarede da den fyrige Dreng ham:
Er det Alvor, Hr. Walter! — At slaae den deilige Hæssel
I dens fulde Vext, med hele Klaser af Nødder?
Er der ei Siv nok i Mosen? — Og hastig er jo en lille
Frugtkurv bragt til Veie, saasnart man rigtig har lært det?
Og den unge beskedne Mand ham smilende svared':
Brav,

Brav, min Carl! Nu vel, saa løb, min Bedste! og
slæt os
Hurtig en Kurv af Siv. Vi leire os her under
Hæslens
Overhængende Skygge. Af Jordbær plukke vi ingen,
Uden et Par til Forfriskning for Jomfruen. Glade-
lig ilte
Drengen fra dem og ned til sivbegroede Mose,
Medens de begge leirede sig i Hæselens Skygge.
Men om en liden Stund han bragte stoltelig Kurven.
Snart de plukked' den fuld af saftige Bær, som de
fyldte
Oven og neden med Løv, og Drengen bar den paa
Armen.
Da de nu atter gik ud paa Steen; de hørte fra
Siden
Gjennem Dalen en Sang af den graahærdede Væver,
Som, for svag til Væven, ved Bønder-Gilderne
spilled'
Paa den brummende Bas, og stillede Uhret paa
Slottet
For den gode Grævinde, og handlede ellers med Skeer,

Slove, Trugе og Svamp og Banke-Tærkler og Træ-
skoe,
Stundom ogsaa med Hyben og Hæselnødder og
Jordbær.
Og med venlig Røst Louise sagde til Walter:
Vi maae hen til den Gamle. Han plukker og Jords-
bær. O skal vi?
Ilende ginge de did, og saae den syngende Olding
Bære sin Krukke omkring, der halv var proppet med
Jordbær.
Venlig hilste den unge Mand paa vor Gamle og sagde:
See god Dag! saa flittig? O sæt paa Hov'det, Faer
lille!
Ei kjænder I ikke paa os! — Vi selv har plukket os
Jordbær
Af Jer Hauge i Dag. I maae vide, det er vor Lo-
vises
Fødselsdag. See her er lidt! o tag det, og drik saa
Jomfruens Skaal! saa sagde han og vendte sig fra
ham.
Oldingen signede Begge, og Taarer stod' i hans Øje.
Og med tavse Smiil Louise hjertelig trykte
El-

Elskerens Haand; og saasnart den tættere Dal dem
beskygged';
Mødte hun strax med villig Mund hans kyssende Læber.
Gjennem skjæggede Byg og Ærtemarken de gik nu
Op til Høien ved Søen, med mørke Bøge bekrandset,
Og med hængende Grønt af de hvidstammede Birke.
Lyttende saae nu Louise til buskbegroede Søebred;
Sigende: Stille! det lod mig saa hunlt, som Slaget
af Aarer.
Men den glade Carl, der løb i Forveien, raabte:
Hurtig! der seer jeg Baaden. Nu glider den jevn
ind i Sivet.
Og de ilte med vingede Skridt. Den kølende Søevind
Puslede Skjørtet tilbage, som brusende svæved' om
Pigens
Trippende Fødder. Det lokkede Haar om Skuldrene
slagred'.
Men fra slingrende Baad vor Præstemand vinkde og
raabte:
Langsomt, Børn! I løbe saa raskt, som Hønsene
fare

Over Gaarden til Pigen, der foerer dem uden for Døren.

Aandeløs tøvede de, til Baaden landed' med Brusen.
Glade raabte de nu: Velkommen her i det Grønne!
Og Forældrene traadde fra vaklende Fartøi paa Sandet,
Fuldt af Muslingskaller og Steen, og af Bølgen bespyllet
Rundt omkring med Skum og med høie Banker af Søegræs.
Blidelig kyssede nu den blomstrende Datter vor Olding,
Sigende: Hvi er Papa saa tidlig vækket af Søvne?
Nu har den hæslige Kat nok mjauvet igjen, eller Hønen
Lagt et Æg, og kaglet for høit, eller ogsaa Kathrine
Klappret alt for stærkt med Vaffel-Jernet i Køkket,
Men den ærværdige Præst i Grundal svarede hende:
Hverken har Katten mjauvet, mit Barn, eller Hønen har kaglet,
Eller Kathrine klappret med Vaffel-Jernet i Køkket.

Men

Men vi kom i Snak, og Dagens Glæde, min Datter!
Gjorde mit Hjerte uroligt. Nu frisk, Børn! Lad os faae Ild paa!
Og vor Caffe kogt! De kjære Børn har det nødig!
Saa han talede', da raabte den gamle forstandige Husmoer:
Hans! gior Ild paa hist, ved den blomstrende Gyvel, at Vinden
Ikke puster os over med Røg. Her tage vi Sæde
Under den brede Bøg, som vore Navne bepryde.
Her er kølt og Græsset saa blødt, og den deilige Udsigt
Over Søen til Byen og begge frugtbare Bredder.
Samler nu Brænde, Børn! — Hvo Kjernen vil nyde, maae knække
Skallen! — Og froe de iilte nu op paa Høien, bevoret
Med de gamle Bøge og med hvidstammede Birke,
Fandt og samlede Grene og Løv. Men den ærlige Gaardskarl
Optog Staalets sprudende Gnist i svampige Tønder,
Stak det i tørrede Løv, og svingede dette, til Ilden

Bluffede frem af den tykke Røg. Da lagde han varsom
Grene og Løv dertil, saa Luen spillede lystig
Gjennem det stablede Træe. Paa dette satte han Trefod,
Og paa den en Theekiedel, fyldt af Kilden i Haugen.
Luen omslikkede den. Nu brustе den sydende Kjedel.
Men af Krømmerhuus udoste Morlille sin Caffe
Blandet med klarende Hjortetak i sin brunnlige Kande
Fyldte Kanden med kogende Vand, og satte den varlig
Over Ilden, indtil den stigende Blære var bristet.
Hurtig vendte hun Hov'det, og raabte: Sæt nu, min Datter!
Kopperne frem; thi strax er Caffeen færdig. Jeg haaber,
Selskabet ei forsmaaer i det Grønne vort daglige Steentøi,
Og at det tager til Takke med min utragtede Caffe.
Saa befal'de min Mand, og Qvindens Pligt er at lyde.
Nu af aabnede Kurv Louise Kopperne fremtog,
Der-

Dernæst Daasen af Blik med Sukker, og Flasken med Flode,
Ordnede det i det Grønne, og nu, da den blomstrende Pige
Havde raadsaget Alt, hun neied' og smilte saa listig:
Tag det ei ilde op, Mama! os fattes nok Skeer!
Sagde hun; alle loe, endog den kjærlige Moder,
Som bar dampende Kande frem. Men Elskeren iilte
Til et Birketræe, og skar af de hængende Grene
Smukke glattede Pinde, og deelte dem om til vort Selskab.
Venlig rakte Louise den gamle Papa og sin Elsker
Piber hid, og Tobak i blanke hollandske Daase.
Og de leirede sigi blode Græs. Ved den Gamles
Høire Haand laae Carl, og Moerlille, der skjænke de Caffe;
Og paa venstre Side den skjønne Louise og Walter.
Sjelden smagte hun denne Drik; men af Høflighed nod hun
Dog i Dag en Kop, og siden Thee med den Lille.

Kjærlig klapped' vor Olding sin Datter paa Kinden, og sagde:
Barn! din Kind jo blusser som Ild! Ja rigtig nok seer det
Ret godt ud; men dog for Trækvind skulde min Datter
Tage lidt meer om sin Hals. Man forkøler sig snarlig i Heden.
Men hun kyssed' hans Haand, og svarte ham venlig:
I Skoven
Er der Kølhed, ei Trækvind. Desuden gik vi saa langsomt,
Hviilte os tidt i Skyggen. Jeg blusser af Glæde, min Fader!
Og den ærværdige Præst i Grøndal svarede hende:
Troe mig, min elskede Datter! jeg deler ærlig din Glæde.
Glad er jeg, som Fuglene her, der synge saa listig
I den grønne Skov. Det er den attende Aarsdag,
Siden Gud mig gav mit eneste Barn, min Louise,
Hende, som er saa god, saa forstandig, gudfrygtig og lydig.

Hvor

Hvor dog Tiden flyer! — Ti kommende Aar, hvor udbreder
Deres Rum sig for os! — hvor kort, naar vi see os tilbage!
Sandelig synes det mig, det var i Gaar, jeg vandred'
Hid og did i vor Hauge, og pillede Blade i Stykker,
Bedende til min Gud, og jeg nu pludselig hørte
Dette glade Budskab: En lille Datter er født os!
Meget Godt og Ondt er os siden tilsendt af Herren.
Ogsaa det Onde var godt. Hans Godhed kjender ei Grændse.
Husker du, Moer! engang, vi efter langsommelig Terke
Fik en herlig Regn? Jeg gik med Louise paa Armen,
Ud med dig i Haugen, for ret at nyde dens Kølhed.
Regnbuen straalede skjønt, og Barnet greb op i Veiret
Efter den; hun kyssede mig, og raabte med Glæde:
See, Papa! o see, der regner jo Blomster fra Himlen!
Strøer vor Herre dem ud, at Børn skal plukke dem?
Gior han?

 Ja,

Ja, han strøer Velsignelser ud, den himmelske Fa-
der,
Som til Naades-Tegn udspendte den skinnende Bue.
Naar jeg tænker paa ham; da høver mit Hjerte sig
kjærlig
Mod de Brødre, som boe med mig paa den herlige
Klode.
Deres Kraft og Forstand er ulig, men alle dog ere
Faderens Børn, som vi; hans Haand opholder os
alle;
Og om faae Tid da gaaer først En, saa en Anden
Træt til Hvile, velsignet af ham, paa det salige Leie,
Hører i søde Drøm en Buldren af Vinden og
Regnen,
Sover og vaagner styrket og mere forstandig. Børn
ville!
Alle glædes vi da, naar Herrens Morgen har vakt os.
Da erfare vi og, at Gud ei seer paa Personer,
Men at hvo ham frygter og gier hvad Ret er, ham
tækkes
Iblandt alle Folk *). O Gud! da glædes vi alle,
Alle,

*) Petri Ord: Ap. G. 10, 34, 35.

Alle, som gjorde Godt i Enfoldighed; glædes med Petrus,
Abraham, Sokrates, Paulus, Confuts og Homer og den ædle
Mendelsohn! — Han havde vist ei korsfæstet vor Christus.
Men den unge beskedne Mand ham svar'de saaledes:
Sorgeligt kun, at det Barn, som forstaaer hvad Faderen taler,
Troer sig at være ham kjærest; og stolt udskjelder og plager
Sine mindre Brodre, som først begynde at stamme,
Eller udtyde hans Ord paa en anden Maade. Jeg hørte
Nylig et Eventyr om denne daarlige Hovmod.
Engang kom der til Himmelens Port en Dodning fra Wien,
Bankede, raabte: Luk op! da saae den hellige Petrus
lid af sagte aabnede Dør, og spurgte: hvo er du? —
„Katholik! — Jeg har den Troe, som ene gior salig."

Sat

Sæt dig hist paa Bænken! saa raabte Petrus og lukte.

Derpaa kom der til Himmelens Port en Dod fra Geneve,

Bankede, raabte: Luk op! — Hvo er du? spurgte Disciplen.

„Calvinist! — Jeg har den Troe, som ene gior salig."

Sæt dig hist paa Bænken! — Da kom en Dodning fra Hamborg,

Bankede, raabte: Luk op! — Hvo er du? spurgte Disciplen.

„Lutheraner? — Jeg har den Troe, som ene gior salig."

Sæt dig hist paa Bænken, saa raabte Petrus. Her sad de,

Og beundrende saae, hvor Sole, Maaner og Stjerner

Gik i harmonisk Dands. De nu fortryllede hørte Harpe-Lyd og Sang, og aandede Himmelens Vellugt. Deres Hjerte blev henrykt til Sang: Vi troe, vi alle Troe paa Gud! — og see! da aabnedes pludselig Døren,

Da

Og en himmelsk Glands opfyldte den reneste Æther.
Petrus fremstod; med venlig Smiil han tal'de
saaledes:
Har I betænkt Jer, I daarlige Børn! saa kommer
og glædes!
Saa de tvende talede her i Fortrolighed sammen. —
Men Lovise gik hen, og høstende strøbte at tænde
Faderens Pibe, som slukkes imens den ærlige Gamle
Tal'de saa hæftig, og nu hun gav ham den brændens-
de Pibe,
Men hun spyttede meget, og giorde snurrige Miner.
Smilende takkede han, og kyssed' den rødmende
Pige
Og hun leirede sig. Da sagde forstandige Hunsmoer:
Børn! Jer Caffe er kold. I prøve nu ogsaa be-
standig!
Har I Fløde og Sukker nok? — o rører med Skeen!
Da nu Enhver var qvæget med Caffe og The i det
Grønne;
Skjænkte Mama for Hans, som sloitende vandred'
ved Seen.
Først

Først han vægrede sig; halv skamfuld, endelig drak han.

Nu de alle gik, ledsaged' af længere Skygger,
Op paa duftende Høi, bekrandset med Bøge og Birker.

Glade beskuede de det store, smilende Landskab,
Gladrede meget, og følende qvad de Sange af Ewald,
Thaarup, Pram og Storm, af Baggesen, Rahbek og Trojel.

Men til de Vandrende sagde den gamle forstandige Husmoer:
See Børn! Solen spiller nu snart paa Toppen af Skoven,
Og de dampende Skyer forkynde os Dug, som befordrer
Urternes Vext; men Mennesker let kan forkøles i Græsset.
Vor Papa er gammel, og Jomfruen klæder sig altid
Luftig og kølt; thi nu vil Vget jo lære paa Hønen.
Kommer derfor til Bords! thi Luften rører, Børnelille!

Ned

Ned i Dalen hun gik; og villig fulgte de Andre.
Atter vare de nu paa den grønne Plet ved den gamle
Vidtomskyggende Bog. Da iilte Mama og Louise
Hen til Baaden ved Søen, og bragte i Kurven det fine
Dækketøi, Spiseskeer og engelske Knive og Gafler,
Bragte Sukkerbosse og Steen-Tallerkner fra Kastrup,
Spanske Jordbær paa aflange Fad, og Flode i Skaalen,
Dannet af fiint Porcellin, i Form af et purpurrødt Kaalhoved,
Som med varmende Punsch sædvanlig fyldtes, naar Præsten
Fik Besøg af en Ven, i Vinterens stormende Dage;
Bragte ziirlig ordnede Krebs, saa store som Hummer,
Et Par stegte Kapuner, indsvøbt for de sværmende Fluer,
Bragte et Fad med brune og sukkerbestrøede Vafler,
Og en duftende gul Melon med grønlige Striber;
Smør, saa pyntelig kruset, i blaaelige Kande, —
paa Laaget
Laae

Laae en tyggende Koe til Haandgreb — ogsaa en hollandsk
Ost og Faare-Ost, og en Reddike, stor som en Nøve
Til Papa; og tilsidst de Ribs og Kirsebær bragte.
Men Lovise neiede mildt for det samlede Selskab,
Sigende: Sætter Jer nu, Børnlille! og tager til Takke
Med vort landlige Maaltid! O fjend dog ikke, du gode
Gamle Papa! — Du ved jo, i Dag har jeg Lov til at være
Ret til Gavns uartig. Du vil dog drikke min Sundhed.
Moder! du stemme Moder! du glemte nok Vinen der hjemme.
Hende svarede nu den gamle forstandige Husmoer:
Pige! jeg troer, du primer. Det er dog rigtig en Lykke,
At din Fødselsdag kun kommer eengang om Aaret,
Ellers satte du mig vist Stuen paa Loftet, din Unge!
See

See! den ærlige Hans har kolet os Mælken og Vinen
Hist i Sivet ved Søen; der kommer han til os med Kurven.
Ærbar nærmed' sig Hans med sin Vinkurv, satte den varlig
Ned ved Bøgen, tog Hatten af, og sagde: Gud signe Spisen! — Men Carl løb hen til Busken, der skjulte Hans Jordbær,
Satte den duftende Kurv paa Græsset, og hurtig han aftog
Det bedækkende Løv, og gamle Fader og Moder Glædtes og undrede sig, og hørte paa Drengens Fortælling,
Roeste den nætte Kurv, og de røde saftige Jordbær. —
Og i behagelig Roe de gjorde sig Alle til Gode
Under vidt omskyggende Bøg paa blomstrende Græsplet.
Dybere dalede Solen, og sød sin straalende Glimmer
Gjennem susende Løv, og Fuglene sang, og paa Marken
Slog

Slog den streifende Vagtel, og Duen kurred' i Elmen.

Nu i Glassene skjænkte Papa den kraftige Rhinskviin,

Som Grævinden sendte ham, til at styrke hans Helbred,

Da hun om Vaaren kom fra Staden til grønnende Landgods.

Længe stod den forseiglet i Præstens Kjelder. Han vilde

Helligholde med den sin kjære, sin eneste Datters Fødselsdag. Med denne Viin han Glassene fyldte,

Sigende til sit Selskab: Nu klinker! Louise, din Sundhed!

Saa han talde, og Glassene lod' i liflige Samklang,

Ikkun Elskerens Glas forstemmede Klangen. Man hørte

Kun et Puf. Men den Gamle ham trued' med rystende Hoved:

Tusende Gange, min Søn! har jeg lastet Dem for den Utik!

Deres

Deres Glas jo lyder som naar en Potte er syruk-
ket?
Kan De ei, eller vil De maaskee ei giøre det bedre?
Hver en Ting i Verden har sine Regler. Naar
saae De
En fornuftig Klinker at gribe her oven om Glasset?
Nei ved Foden! — da klinger dets Lyd, som Har-
monica liflig.
Og den unge beskedne Mand ham smilende svarte:
Ikke saa vred, min Fader! — den rosenkindede Pige
Saae med skjelmske Øje paa mig, da glemte jeg
Reglen.
Og nu truede ham Lovise med løftede Finger,
Jidred; og de loe ad den blide, rødmende Pige.
Men vor Hans, for hvem Mama ved Maibusken
havde
Bredt en mindre Dug, belæsset med Spise og Drikke,
Fyldte sit Glas med Viin, og traadde glad til vort
Selskab,
Langsomt, for ei den ædle Drik i Græsset at spilde,
Bukkede meget maneerlig og drak paa Jomfruens
Sundhed.

Smi-

Smilende boiede han sit Hoved tilbage. Da Glasset
Ganske var tomt, han svingede det, og sagde til
hende:
Gud velsigne Hende, min lille Jomfrue! hvor ofte
Har jeg dog sprunget omkring med den lille Spæde
paa Armen!
Hvor hun var glad, naar hun saae sit eget Billede i
Speilet!
Altid var hun deilig og from. Ja lykkelig bliver
Hendes Ægtemand. Skalkagtig svarte Lovise:
Vil du ei frie til mig? Hans lil! jeg har i min
Kiste
Mange sparede Kroner: min Fadderskjænk og mit
Nyeaar.
Nu begyndte i Hast den gamle forstandige Husmoer:
Har jeg ikke sagt det? See Græsset er vaadt! Vi vil
hurtig
Reise os, ellers vi faae vor Bekomst af Høste og
Snue.
Rips og Kirsebær, Børn! dem kan I spise i Baa-
den.
Saa hun talede hurtig, og villig fulgte de andre.

Til

Til Forvalterens store Baad de Bordtøiet henbar,
Traadde saa selv i den, og Karlen lagde fra Landet.
Langt fra glimred' som Guld de Vinduer paa Kirken og Slotter,
Som den dalende Soel belyste. Langs hen ad Bredden
Hang der Buske og Sæd, bevandet af rødlige Glimmer,
Omvendt, i klare Vand, og bævede over de røde
Spredte Skyer; og Hiorden og syngende Pige ved Koen.
Langsomt roede Hans, og satte Mod i Louise,
Som i vaklende Baad sig klyngede fast ved sin Elsker.
Men vor Carl var glad ved jevnt' bortglidende Sø-bred
Ved den glindsende Gjede, som sprang saa rask op af Vandet,
Og ved Aarens Billed', der snoede sig blødt som en Slange.
Høit han hilste det Echo, der var i Ruinen paa Høien,
Snart han kjeldre, og smigrede snart, og loe ad dets Gjensvar.

Men Lovise holdt fast ved sin Elsker, og frygtsom
hun klemte
Ham i Haanden. Da sagde den gamle forstandige
Husmoer.
Hvor den tossede Pige gebærder sig! — Er da ei
Baaden
Bred og stor? Vær rolig, min Datter! eller jeg
vngger.
Stundom er du saa kjæk, naar det gjelder at klattre
i Træer,
Springe over en Grøvt, og gynge sig hoit op i Luften.
Tag det Silke-Klæde om Halsen, mit Barn! thi paa
Vandet
Koler Aftenluften. Forsigtighed er dog en god Ting.
Og den ærværdige Præst i Grøndal tal'de saaledes:
Vær ei bange, mit Barn! og dæk dig til; det er bedre.
Gud skee Lov for den herlige Dag og den herlige Aften!
Gid vor sidste Aften maa smile saa yndig som denne!
Mat i Vesten lyste endnu det svindende Dagskjær,
Og af Glandsen gik frem een Stjerne efter den anden,
Gjennemsunklende Himmelens Blaae. Nu landede
Baaden
Ved

Ved den krogede Eeg paa Bredden. Listige Vellugt
Her omdunstede dem. De vandrede hurtig igiennem
Bolgende Skaar af beduggede Høe ved hægnende Dige,
Plantet med Torn og med Hæsler, hvor høse Frøer
end qvækked',
Og de blaaelige Orme saa deilig skinned' i Græsset.
Gjennem Ledet de gik nu ind i Byen, og hilste
Paa en stille Kreds, som hist og her var forsamlet
Udenfor Husenes Døre, og paa Forvalterens Avls-
karl,
Som den klingende Lee med Hammer paa Ambolten
hvæsted'
Til sin Høeslet i Morgen. De nu i Aftenens Stilhed
Hørte Ulhret pikke, og Uglen tude i Taarnet,
Og ved Porten modtog dem Pakan med venlige
Ord.

Riber.

Til Jomfrue Morthorst

(foran i et Exemplar af Stammetræet.)

Chariter i harmoniſk Kjæde
En Krands af friſke Roſer flettede dig:
„Nyd," ſagde de, „din Ungdoms favre Glæde!
„Vær ſtedſe ſkjøn og ynderlig."

„En Laurbærkrands for dig jeg binder"
Saa lod Thalias Ord, „forſmæd ei den!
„Snart Roſen falmer og dens Skionhed ſvinder
„Men evig, evig grønnes den."

Af ſmilende Chariters Hænder
Du tog den Krands, dig Muſen rakte hen:
Og hver, ſom ſaae din Ynde, glad erkiender,
At du var værd at eie den.

—

Amor

Amor og Phantasus.

„Stor er din Magt i Muelighedens Rige,
„Phantasus, alle Trylleriers Skaber,
Sagde Cythere's Søn; „men kan din Pensel
„Male min Psyche's ikkun halve Dyde?" —
Phantasus smilte, tang og tog sin Pensel,
Dyppede den i Iris's og Aurora's
Gloende Farver, og med Ætherild han
Malede . . . Himmel! hvilken Huldgudinde!
Færdigt det Værk nu stod; og aldrig saae den
Høie Olymp, og aldrig Paphos's Øe et
Billede, saa fuldendt. Henrykt skreeg Amor:
„Phantasus, store Skaber, du har vundet!
„Deilig er Psyche, deilig som min Moder;
„Skiønnere smiler din Gudindes Øie!"
Rødmende tang selv Anadyomene;
Og i det hele Guidos's Myrthelunde
Herskede længe taus og glad Beundring.
Straalende pryder nu det Trylleværk af

Phantasus's Pensel Amors Helligdom, hvor
Mangen en Yngling vandrer did, og beder:
Eros, bonhor mig, skienk mig stig en Pige!
Digteren og med Længsel til Cytheres
Hellige Tempel gik; og høit mit Hierte
Bankede, sagte gleed mit Skridt, og tause jeg
Nærmede mig. Nu stod jeg, nu jeg saae. Men
Himmel og Jord, og du, Cytheres Tempel,
Vidner det Under! Hvilken Huldgudinde
Fængslede strax mit glædedrukne Øie?
Phantasus's himmelskionne Datter var — o!
Hører det, alle Guder og Gudinder! —
Phantasus's skionne Datter var ... Sophie.

Sander.

Sang

paa Prindsesse Louise Augustas Fødselsdag.

Mel. Forstkommende Maidag o. s. v.

Med Sommerens saare fortryllende Pragt
Nu hele Naturen sig smykker,
Den duftende Slette i farvede Dragt
Hvert følende Hierte henrykker.
Glad see vi den rødmende østlige Skye,
Og Aftenens Purpur os glæder paa nye.

Saa blid som Naturen nu smiler tilfos,
Da Sommerens Krandse den pryde,
Saa smiler Augusta, vor Stolthed, vor Roes —
Om hende skal Sangene lyde!
Den Dag, som gav Norden sin Fiinneste Pryd,
Hver Dannigets Borger skal hædre med Fryd.

Ei Pyed og ei glimrende Hoihed det er,
Hvis Straaler vort Die kun blænde.
Augusta den Hulde har høiere Værd —
Det bandt vore Hierter til hende.
Var Hytten det Sted, hvor hun Dagen først saae,
En Trone blev Straaet, hun hvilede paa.

Nu smiler Naturen saa stakket en Tid —
I Taager da skiules den atter;
Men stedse mildtsmilende, yndig og blid
Er Christians elskede Datter.
Naar Vintren sig nærmer paa graanende Skye,
Da, Venner! vi hilse Augusta paa nye!

Tidt samke os, Venner! den festlige Dag
Til Danrigets Fryd at forkynde!
Vor Sang, skiondt til Hierter at tolke for svag,
Augusta den Hulde skal ynde.
Istemmer, istemmer med gladeste Røst:
Hun leve, hun leve til Danrigets Lyst!

Liebenberg.

Til

Til et Brudepar.

Skion er Bækken, naar den flyder
Rolig, klar og neppe hørt forbi,
Og naar Tusendgylden ved dens Sider
Yndigt speile sig deri.

Skiønt, som denne Bæk henflyder,
Kan vort Liv i nyttig Stilhed gaae:
Mangen Blomst, der spirer op af Dyder,
Strøer Guds Faderhaand derpaa.

Ingen Fryd, som Jorden eier:
Tunge Skrine, Titlers Bieldelyd,
Rnus af Dands og Druer ei opveier
Jevn og stille huuslig Fryd.

Det sin Mand, sin Viv at trykke
Reent, umærket, henrykt op til sig,
Det er Livets ene store Lykke,
Jordens ene Himmerig.

Og at see sin egen Spæde
Brede trinde Haand imod sig ud,
Det er Jordens anden Himmelglæde;
Den gior Mennesker til Gud.

Venner! I, som Eder vie
Til forenet Held i noisomt Hiem!
Eder hiin og denne Glæde bie:
Alles Gud velsigne dem!

P. H. Hafte.

Epigram over en Papegøie.

Som Lykkens Søn
Han nød sin Løn,
Ham gaves Brod
Indtil sin Død
For denne Skik,
Som mange fik:
At tænke lidt,
Men tale tit.

M.

No-

Romanze,

frit efter F. L. Stolberg.

Gamle Ridder Rudolf hvilte
Stridvant Arm i Fædres Slot.
Frankrigs Skræk hans Vaaben vare,
Og paa vantroe Roverskare
Hevned' han Europas Spot.

Han, den sidste af sin Stamme,
Græd for sine Sonners Fald.
Fra bemoose Muur tilbage
Tonede hans bittre Klage
Giennem Slottets øde Hall.

Agnes med de gyldne Lokker
Var den Gamles Trøst og Stav.
Taaren, som med Zittren rinder
Over Rudolfs blege Kinder,
Kysser hun med Ømhed af.

Selv, ach! selv i Løn hun græder;
Maanen kun det vinet har.
Albrecht, som med Guld ei pralte,
I hvis Øie Dyden talte,
Pigens valgte Yngling var.

Men den Ridder Horst, som holdte
I sin Sold en Krigerhær,
Brouted med sin Stammes Ahner,
Pralte med tilvundne Faner;
Yndt af Faderen han er.

Engang Albert tog den huldе
Piges Haand og kyste den.
Hendes blide Øie vilde
Straffe ham, ach! see, da trilde
Taarerne paa Kinden hen.

Horst forbittret saae til Siden,
Til sit tunge Mordegvær.
Kierlighed og Vrede glode
Paa hans Kind i fiendtligt Mode;
Lutter Ild hans Øie er.

Hen paa Agnes Skiod han slænger
Feidehandsken vild og fræk.
„Albert, tag! Vi tale sammen
„Hisset under Egestammen!“
Neppe sagt, alt stoi han væk.

Albert tog mod Feideregnet,
Rolig paa sin Ganger steeg.
Han ved Taarerne sig glæder,
Som, til hans og Elskovs Hæder,
Sig fra lysblaa Øie sneeg.

Rød ved Aftensolens Straale
Deres Rustning glimrede.
Slag af Hestens blanke Hove
Dundred i de mørke Skove:
Bange flygted Hiorterne.

Agnes stod paa Slottets Tinde,
Kold af Frygt, af Haab nu varm;
Saae de blanke Spyd at blinke,
Saae — den adle Albert synke,
Sank, som han, i Dødens Arm.

Fuld af mørke Varsler kommer
Horst paa skumhvid Ganger her;
Hører hele Husets Jammer
Iler ind paa Agnes Kammer,
Seer og styrter paa sit Sværd.

Rudolf tog sin Datters Legem
I sin faderlige Arm,
Holdt det saa to lange Dage,
Taareløs og uden Klage,
Og hensvandt i samme Harm.

M. C. Brunn.

Sielens Dageskifter.

Jeg kiendte ei fordum til Kierligheds Magt;
Jeg skued Naturens forenede Pragt
I Minna, og blev dog ei Kierligheds Træl.
O! da var det Nat i min dosige Siel!

Hier sagde nu Pigen: „Forsøg det kun ei
„At følge mig hist paa min eensomme Vei.“
Jeg voved det dog, og hun optog det vel.
Nu dæmrede Morgenen frem i min Siel.

Blant skyggende Hække hun vankede nys;
Jeg mødte den Hulde; jeg roved et Kys,
Hun hang i mit Favntag, o Held mig! o Held!
Nu straaler først Dag i min vaagnede Siel.

M. C. Bruun.

Til X. X.

At vandre vils og god igiennem Livet
Det er saa skiønt og fryder Menneskет,
Og Haabet, os om bedre Verden givet,
Forædler Glæden og gior Sorgen ler.

Jeg tager op den mindste Blomst, jeg finder,
Er froe og glad, naar Alting om mig leer;
Og veed at troste mig, naar Glæden svinder;
O! Hiertet har, hvad Øiet ikke seer —

Tavs seer jeg om til de henrundne Dage,
Som kom med Smil og Fryd hver Morgen frem;
Med samme Lyst jeg tænker dem tilbage,
Som trætte Vandrer seer mod ønskte Hiem.

O Venskabs Fryd — dets Løn er i det Høie —
Jeg nyder hiin, men naar jeg tænker den,
Da bliver der saa heedt omkring mit Øie;
Jeg torrer det, og tænker den igien.

Og

Og varig Roe er jo den Fromme lovet,
Saa veed jeg, Roe og Fryd skal følge Dig —
Velsignelser skal hvile paa Dit Hoved:
Og denne skionne Krands skal fryde mig.

H. G. Bechmann.

Epigram til en ung Mand.

Gid Du i Aar forandret see
Familien fra To til Tre,
Og, om den kun bliver To, min Ven!
Gid Held og Glæde følge den!

M.

Over en tyk Mand.

Om denne salig Mand, naar tre Gang rundt man gik,
En passelig Motion til Vederlag man fik.

M.

Elegie

til min Ven Christian Lævinus Sander.

Dig, som Pallas med sin Krone vinker,
Ædle Sander, vise, blide Ven!
Dig, som ofte gjennem Taarer blinker
Mod den Grav, der os fra Møie vinker
Til at hvile sødt i den;

Dig, hvis jevne Fied er Dydens Ære,
Og som stundom smiler til min Sang;
Dig min sidste Drøm skal ofret være:
Hør den! Fol, Dit Bifald er min Ære,
Som Dit Venskab er min Rang.

Stille Veemod perled' i mit Øie;
Kummer paa mit Aasyn maled' sig;
Ømheds Engel svæved' fra det Høie:
„Hvorfor ruller Taaren af dit Øie?"
Spurgte Himlens Yndling mig.

Og

Og jeg holdt paa Hiertet: „Dette, dette,"
Hulked' jeg, „fortærer al min Fryd:
„Hør, hvor tungt det banker! Hvad kan lette,
„Hvad kan kole det? O! dette, dette
„Er en varig Klagelyd."

„Hvorfor blev det blodt, at hver, som vilde,
„Kunde trykke, knuge, martre det,
„Kunde hver dets Fryd, dets Ro forspilde?
„Ak! saa Mange fandtes der, som vilde,
„Og saa Mange fandt det let!"

Yndig Medynk, næsten Brodersmerte,
Lod af Englens Røst: „O! klag ei saa!
„Blev du mindre boiet ned af Smerte,
„Rørte disse Glæder ei dit Hierte,
„Som i Kreds omkring det staae."

„Trylles du ei tit af Jubelchore
„Til den majestætiske Natur?
„Glødes ei din Barm af alt det Store,
„Det, som byder disse Jubelchore
„Hvirvles op mod Himlens Muur?"

„Syns-

„Svulmer ei dit Hierte tit af Glæde,
„Naar du leder efter Sandheds Spor?
„Naar du troer dig Lyset næst at træde,
„Sig, hvad kan da lignes med din Glæde?
„Fast, som vores, den er stor."

„Venskab ei endnu paa Jorden dode:
„Elsker ikke tit en Ædel dig,
„Lider, blæder, naar han seer dig blede?
„Venskab ei endnu blandt eder dode;
„Er du da ulykkelig?"

„Vil ei Graven om din Himmel frede,
„Naar du mellem os engang skal boe?
„Hvad er vel den Feberdrøm hernede?
„Græd ei! Snart skal Graven evig frede
„Om din stundom brudte Ro."

Englen svandt. „Jeg aldrig meer vil klage!"
Sagde jeg, og let mit Hierte gik.
„Huld Natur og Venskab blev tilbage;
„Døden smiler: jeg vil aldrig klage
„Over Livets Pieblik."

P. H. Hafte.

Den

Den 26de October 1792.

I Lindeskygger sad den unge Barde,
Og qvad om Livets Lyst,
Og Skovens Chor med muntre Toner svar'de
Den glade Sangers Røst.
Ei var det Larm af tankeløse Glæder,
Ei Verens Flitterglands,
Ei tryglet Rang, og Rusen ei, som klæder
Mænaders frække Dands;
Dig var det, o Natur! hvis Stemme vakte
Til Følelse hans Aand,
Du blid og smilende ham Harpen rakte
I end uvante Haand.
Han henrykt prisede de Saligheder,
Du giemmer til din Ven,
Som vinke ham til evig nye Glæder,
Selv naar de svinde hen.
Og, Ufryd! du, som dine Liljer fletter
Til stille Dyders Løn,

Som

Som taus og med beskeden Rødme sætter
Din Krands paa Fromheds Søn,
Dig var det, han i glade Toner priiste
Til Harpens søde Klang,
Og Sanggudinden mild sit Bifald viiste,
Og smilte til hans Sang.

Men pludselig en himmelsk Glands opklarer
Det Sted, hvor Barden sad,
Og under liflig Sang kom unge Skarer,
Som dandsede i Rad.
En Guddom, skiøn og straalende og herlig
Sig viiste for hans Blik,
Med himmelsk Venlighed, og blid, og kiærlig
Hun ham i Møde gik:
„Om Livets sande Held din glade Stemme
„Til Harpens Toner lod,
„Men, Barde! sig, hvor kunde du da glemme
„Den Fryd, som jeg tilbød?
„Kom følg med mig til hine skiønne Steder,
„Hvor jeg vil lede dig;
„Der lære du, at Livets bedste Glæder

„Er

„Er intet uden mig!" —
Hun gik, og undrende og halv urolig
Han følger hendes Trin,
Og studser, da til hendes lyse Bolig
Hun selv ham leder ind.
Et Tempel stod i tætte Myrters Skygge,
Og Heldgudinders Sang
Omkring der Alter, de med Roser smykke,
I festlig Jubel klang.
Did Barden saae den muntre Skare haste,
Og parvis, Haand i Haand,
For Alfrets Fødder henrykt sig nedkaste,
Og knytte Myrte-Baand.
Blandt Skaren han fornøiet troer at finde
Sin Ungdoms første Ven,
O H — —! Dig; og Din Ledsagerinde
Saae ømt til Dig igien.
Men Synet svandt; Din Ven stod kun tilbage,
Og pønsede derpaa.
Paa denne Dag, saa kiær iblandt hans Dage,
Han fatter, hvad han saae.

Ven,

Ven, Du er lykkelig! en tro Veninde
Dig skiænkede sin Haand.
Gid Du i Livets Aften end maae finde
Dit Held i dette Baand!
Da skal Du, selv naar Himmelen opfylder
Hvert Haab, Du glædtes ved,
Tilstaae, at Livets bedste Fryd Du skylder
Din Lises Kierlighed.
Men da, naar Modgangs tunge Haand vil trykke
Din kummerfulde Barm,
Da ile Du og finde Roe og Lykke
Paa nye i hendes Arm!

Liebenberg.

Til den sextenaarige Minna

(da jeg første Gang saae hende dandse.)

Let i Rækken Minna svæver
Med sin Dandser Arm i Arm;
Navnløs Glæde giennembæver
Hendes aabne huldе Barm:
Rank, som Maiens Lilliestengel,
Skyldfrie, som en salig Aand,
Ja i alt en jordisk Engel
Kom hun fra Naturens Haand.

Men en tredsk, en slibrig Alder
Snart vil hilde Minnas Fod,
At kun ei min Skionne falder,
Skionhed sielden sikker stod;
Livets Vaar er fuld af Fare,
Riig paa Snarer uden Tal;
Hvo skal tage Minna vare
Giennem Sandsers Trylledal?

Snart maaskee vil Smigers Læbe
Ande Gift mod Minnas Fred;
Snart en lumsk Forræder stræbe,
At forstyrre hendes Fred.
Snart jo Dydens Rost kan doves
Under Gladens Bieldelyd;
Og min Skiønnes Hierte roves
Uskyld, Sundhed, Roe og Fryd.

Minna! o saa bøi dit Øre
Venlig til min Harpes Klang!
Ei for tidlig kan du høre
Sandheds Rost i Skaldens Sang;
Vild, at hist i Letsinds Rige
Kun omsonst man søger den:
Sandhed der sig frem maae smige
Uden Medhold, uden Ven. —

Ofte

Ofte har din Sangers Hie
Gjennemskuet Pigens Barm;
Fundet den som Vor at bøie,
Ja, for alle Glæder varm;
Ogsaa der er ingen Brøde,
Gud os jo til Fryd har skabt,
Hvo sin Fryd kan fra sig støde,
Ynk ham, Pige! som forrabt!

Kun at dig Fornuftens Stemme
Lede gjennem Glædens Land;
Pige! kun at ei du glemme
Kjønnets Pligter, Værd og Stand:
At i Livets Vinterdage
Ei din Vaar maae angre dig,
Men at hines Hæld du smage
Minna! Glædens Alders lig.

Først og frem for alt, du Gode!
Vær beskeden, from og blu.
Stedse venlig, fro til Mode,
Luners Herredom du skye!
Pieblikke, beste Pige!
Grunde Stovers Vee og Vel;
Derfor aldrig blindt du hige
Efter hver en skinbar Hæld.

End en Varsel: troe ei heller
Puddret Junkers glatte Ord;
Hvad i Dag han dig fortæller
Han i Gaar en anden svoer;
Glimrende hans Smiger lader,
Trylled' den kun ei saa kort!
O, thi let, som hans Pomader,
Smelter hvert hans Løfte bort!

End,

End, naar Blodets Ildflig tænder,
Pige! under Dands og Larm;
Og i fulde Flammer brænder,
Luk dit Øre, hærd din Barm!
Vild, at under slig en Stierne
Pigen svag, som Røret, er;
Hører Smiger dobbelt gierne,
Er sin Afgrund dobbelt nær. —

Naar sin Straale Amor sender,
I din Barm — o tilgiv mig!
Ei din Sanger Elskov kiender,
Her han ei kan raade dig.
Dog, lad dig af Pragt ei blinde,
Ei af Ahner, Løvter, Guld;
Den, kun den dit Hierte vinde,
Som er Dyd og Retsind huld.

Dands nu, gode skyldfrie Pige!
Evig over Roser frem!
Og, naar disse Slæder vige,
Andre bedre følge dem!
Kun min Sang bevar i Minde
Hvert et Fjed du end skal gaae:
Skionheds Eftermæler svinde,
Dydens evig skionne staae!

Frankenau.

Til
en Veninde
paa
hendes Fødselsdag.

Hvad Venskab er, hvori det vel bestaaer,
Jeg nys vidtloftig demonstrerte;
Men De fra mine allerførste Aar
Mig dets Natur og Værd langt bedre lærte.
O kunde jeg afbilde Dem, Veninde!
Afbilde, hvad De var, og er for mig,
Man ædelt Venskabs Mønster skulde finde.

Fra første Dag, De modtog mig
Af Deres elskte — —s Hænder,
(Jeg glad og stolt det erkiænder,
Hans Venskab al min Anbefaling var —)
Med Moderomhed De mig ledet har.
Den Korsvei, som igiennem Livet leder,
Jeg ung og uerfaren kiændte ei;

Men vandred', Venner! med og efter Eder,
Og lærte Dyds og Sandheds Vei.
Og aldrig trættedes min Fod,
Og aldrig saae man den fra rette Vei at bøie,
Naar mine Ledere jeg ei forlod,
Og tabte Deres Spor af Øie.
Hver god og ædel Gnist, som hos mig laae,
De op til høie Flammer vakte;
Det lærte mig, mig selv at agte,
Da jeg af Dem mig agtet saae.
Og dette Værd, De selv fremelskede hos mig,
De huld med Deres Venskab lønned',
Det syntes, som det Deres Held forskiønned',
Naar De det deles saae af mig.
I dette Bryst nedlagde De hver Smerte,
Som uforskyldt Dem slog til Jorden ned;
Ja! tit jeg smiggred' mig, at Deres Hjerte
Fandt Lindring i, jeg med Dem græd.
I hver en god og ædel Færd
Jeg følte Deres Venskab Kraft mig give;
Og al min Attraae, al min Idræt vår at blive
Dem, mine Venner! lig og værd.

Saa

Saa blev jeg, hvad jeg var, og hvad jeg er,
For Venskabs Værk jeg villig mig erkiender;
Hvert Glimt af Værd, jeg har, mig dobbelt helligt er,
Thi jeg det fik af Vennehænder.

O! mangt et ædelt Venskabs Minde
Gienkalder denne Dag hos mig;
Gud lønne Dem derfor; bliv lykkelig,
Og bliv bestandig min Veninde!

Rahbek.

Et Spørgsmaal.

Blandt Grækenlands syv store Vise
De lærde tvende Konger *) prise.
Hvor mange Vise finder du
Blandt hele Verdens Konger nu?

Sander.

*) Periander og Pittakus.

Til S. B.

Den 1. Januar 1792.

Det som hver Eva-Datter ønsker sig,
Hvorpaa hun al sin Flid og Kunst anvender,
Det hvorfor Pigens Hierte tidlig brænder
Med Attraae, Alexanders Attraae lig;

Det Hæld — at kunne see den halve Jord
I Støvet lagt, og med despotisk Tone,
Uddele Liv og Død, fra Skiønheds Trone,
Og høre Skrig om Strikker, Gift og Mord:

Det ønsker jeg Dem i det nye Aar —
Dog skulde De for om og ædel være,
Til ei at afskye en saa blodig Ære,
Jeg ønsker hvad De maaskee meer attraaer:

Gid Agt og Hæder af hver Dydens Søn,
Erholdt ved ægte qvindelige Dyder,
Den sande Ærekrands som Kiønnet pryder,
Maae vorde Deres Hiertes stolte Lon. —

F. Schmidt.

Det

Det lykkelige Bytte,

efter Lidner.

I sortbetrukne Sal paa høie Castrum stod
Den døde Cleons aabne Kiste.
Han synded' tit fra Vuggen til sit Sidste;
Men døde dog med sieldent Heltemod,
„Ak!" skriger Enken, „ak, mit Hierte vil jo briste!
„Min Mand, saa skulde jeg dig miste!
„Og hvad mig qvæler meest, du død i Synder er:
„I Himlen er du ei, men der,
„Hvor du vil Ild og Svovel finde."
Og derpaa stridde Taarer rinde.
(Den smukke Enkes Sorg jo altid Medynk fandt?)
Men, Himmel! Liget nu skinbarlig hende svarer:
„Græd ei! Det er vel sandt, blandt onde Aanders Skarer
„I Mørkets Dyb jeg nu omfarer;
„Men jeg har sluppet dig: ak! jeg ved Byttet vandt."

M.

Sang den 2. Martii 1791.

Held ham, som troligen anvendte
Sit Livstid; sine Brødres Gavn,
Og ved sin Virksomhed fortiente
En Borgers hæderlige Navn!
Kun han kan sidde veltilfreds
I sine Venners glade Kreds!

Han overregner Livets Dage;
Hvert Aar paa Fryd skal være rigt;
Erindringen skal det ledsage
Om udbredt Gavn og opfyldt Pligt;
Og paa hans Fødselsdag enhver,
Som elsker ham, fornøiet er.

Saa skal dit Liv, o S.....! være,
Din Fødselsdag heitidelig!
Den ædle, gode Borgers Ære
Skal gjennem Livet følge dig!
Og huuslig Fryd, og Venskabs Lyst
Skal ædle Glæden i dit Bryst!

Plum.

J. R—ks Stambog.

Dit Biefald gav mig Mod og Lyst
Til Musers ædle Kunst at dyrke;
Men svagt lod Sangen fra uvante Bryst;
En Yngling har ei Mandens Styrke:

Dog rækked' Du mig kierlig Haand,
Misskiendte ei mit Hiertes Varme,
Du saae mig skabt for Venskabs ømme Baand,
Og slutted' mig i huldе Arme.

Bliv, R — k! ved at elske mig;
Jeg tør ei haabe Digter-Hæder,
Dog Haabet om at mindes tit af Dig,
Mig meer end Laurbær-Krandsen glæder.

F. Schmidt.

En Bondepiges Sang.

(Efter det Tydske.)

Jeg riig og fornem aldrig bliver,
Men hvad behoves det? —
Naar Gud mig Brød og Sundhed giver,
Da er mit Sind saa let;
Jeg synger fuld af Sielefred,
Naar Dagen gryer, naar Sol gaaer ned.

Saa mangen eier Guld i Dynger,
Har Alt i Overflod;
Han glad, som jeg, dog aldrig synger,
Har tykt og trævent Blod.
Han ønsker meer, jo meer han faaer,
Hans Qval til Graven med ham gaaer.

Men os til Fryd det Grønne pryder
Jo Hvi og Mark og Skov,
Og Fuglens Qvad i Luften lyder
Til Skabermandens Lov.
Vort Arbeid Lærkens Sang gior fro,
Og Nattergalens Slag vor Roe.

Thi

Thi er jeg glad og vel tilmode,
Og takker Himmelen;
Og tænker: han, den Eviggode,
Er vores bedste Ven!
Thi vil jeg stedse glæde mig,
Og leve from og lykkelig!

bb.

Det gamle og det nye Bierg.

Der var et Bierg i Fablens gamle Dage;
Det monne dundre, tordne, knage,
Og true fælt med Skræk og Landeplage.
Hvad fødte det? En Strøm af Lava, Steen og Gruus?
O Kiære, nei! en lille bitte Mus.
Der er et Bierg *) i vore fromme Dage;
Det føder og, men som en Papagei,
Med Sladder, Latter, Skrig og Støi;
Og hvad? Kun Krig og Død og tifold Landeplage.

Sander.

Vise

*) la Montagne.

Vise til Laura!

Ifald jeg var som Croesus riig
Til dig jeg vilde ile,
Medlægge alt mit Guld for dig,
Hos dig det ei fandt Hvile;
Du giorde Armod riig dermed,
Jeg nød din skiønne Fryd derved,
Og saae dig til mig smile.

Hvis Magt og Vælde var min Deel,
Jeg den da blot anvendte
At skiænke Dyden alt det Held,
Den savned' og fortiente;
Naar Sorg og Uret for mig svandt,
Min Lauras Agt og Gunst jeg vandt,
Thi da jeg den fortiente.

Ifald Camoenen yndte mig,
Sang jeg som Halvors Sanger,
Et evigt Navn jeg skienkte dig!
O! du det ei forlanger;

Men

Men Laura! men du er det værd,
O! hvor min Sang da blev mig kiær,
Sang jeg, som Halvors Sanger!

Ei Musers Yndling, ringe, arm,
Hvad har jeg dig at give?
Troe Hiertet slaaer i denne Barm,
Det ei forkastet blive!
Dog! selv ei denne Skiænk jeg har! —
Alt længe! Laura! dit der var;
Og evig dit skal blive.

Mahbek.

Kirstenlild,

en omarbeidet Kæmpevise *).

De Ledingsmænd dvæled' paa Snekken ombord,
Og skifted' om Qvindernes Troskab et Ord:
Dem Een da forsvared', dem Een bestred;
Een var dem saa venlig, en Anden vred.

„Jeg sætter mit Guld imod Kirstenlild sød,
„At lider hun skiotter sin Kiærestes Død." —
„Jeg sætter mit Liv, det er meer end Guld,
„At selv hun i Døden er Normand huld.

Herr Normand formærked' den Tale saa let:
„Jeg snart skal erfare, hvo af dem har Ret!"
Saa lagde han sig udi Silken rød,
Og strakte sit Legem, og laae som død.

Alt styred' de Soemænd den Snekke til Land;
Dem Kirstenlild møder paa bølgeslidt Sand:
„Velkommen, I Konningens Mænd igien!
„Hvad Lykke har fulgt jer paa Leding hen?" —

„Ei

*) See de danske Kæmpeviser, fierde Part. LXXX.

„Ei Lykke har fulgt os paa Ledingen hen:
„En Mand vi har mistet saa dierv og saa ven,
„Den tapreste, smildeste, bedste Mand;
„Herr Normand hin Unge, saa kaldtes han.“ —

Bleg Kirstenlild stod der, og hørte det Ord:
„Herr Normand!“ gientog hun, og segned' til Jord.
Hun daaned', hun vaktes, hun daaned' hen;
Hun reistes, hun maalløs nedsank igien.

Saa sank hun til Jorden i Gange vel ti:
Tilsidst gik den dødende Afmagt forbi:
Da rulled' de Taarer saa stridde ned,
Og Kirstenlild mæled' sligt Ord derved:

„Ak! er det nu Sanden, Herr Normand er død,
„Jeg over ham bygger en Kirke saa rød.
„Hans Grav udaf graalige Marmorsteen
„Skal hvælves om Kisten af Elfenbeen.“

„Den

„Den Kiste jeg lader med Sølvlist beslaae,
„Og gyldene Bogstaver sætte derpaa,
„At hver, som der kommer, kan see paa Stand:
„Der hviler sig Kirstenlilds Fæstemand."

„Ei Mand mig skal savne: jeg iler saa brat
„I Cellens den tykke, den hellige Nat.
„Jeg aarlig til Graven skal barfod gaae,
„Og ofre min strømmende Graad derpaa."

„Jeg aarlig til Graven skal barfod hengaae,
„Og grøde mig bleg, som hans Kiste, derpaa
„Til sidst jeg hentæret skal døe af Sorg,
„Og savne Herr Normand i Engleborg."

Alt oppes den Ridder i Silken saa rød;
Alt er ham den Klage saa bitter, saa sød;
Alt Kirstenlild rædded paa hviden Sand
For famlende Gienfærd af elsket Mand.

Flux reev han den Dødningdragt af sig, saa snart;
Af Snekken paa Sandet udsprang han med Fart;
Flux krysted' han Moen vel Gange ti,
Flux var hendes Nødsel og Sorg forbi.

Tak have den Jomfrue saa skiøn og saa huld!
Hun fandtes i Proven som reneste Guld.
Tak have Herr Normand! Han holdt sin Tro;
Med Ære saa lod han sit Bryllup boe.

Nu haver den Jomfrue forvundet sin Harm;
Nu lønnes den Troskab i Ridderens Arm.
Saa findes i Proven hver Dannebrud!
Saa lønnes hun, naar hun holdt Proven ud!

P. H. Hastø.

Register.

b b.
En Bondepiges Sang, efter det Tydske S. 179.

H. G. Bechmann.
Til X. X. . . 160.

M. C. Brunn.
Den uforderpede Pige, efter Gotter. . 107.
Romance, efter F. L. Stolberg. . 155.
Sielens Dagestiger, efter Gotter . 158.

M. S. Buchholm.
Thormund . . 14.
Elvina . . 27.
Bon til Taalmodighed . . 105.

F. af F:T.
En Svigermoder til sin Svigerson . 83.
Paa en Moders Fodselsdag . . 103.

Frankenau.
Til en Veninde . . 19.
Ved en Vens Død . . 37.
Bertha's Rose . . 59.
Til den fextenaarige Minna . . 169.

P. H. Hafte.
Halsbaandet . . 1.
Sophie til Carl . . 20.
(Med Musik af Hr. Syngemester Zink.)
Hannes Sang ved Syetoiet . 32.
(Med Musik af Hr. Capelmester Schulz.)
Ved et Barns Død . . 34.
Indskrivt paa grønne Kilde . . 36.
Triolet . . 38.
Til Dorine . . 55.
Hannes Strikkevise . . 57.
(Med Musik af Hr. Capelmester Schulz.)
Ungdommen . 64.
Adelstan og Rosine, efter Holty . 73.
I en Vens Stambog . . 87.

P. H.

Register.

P. H. Hafte.
Den gamle og den unge Due . 90.
Til Søvnen . . . . 98.
Elegie . . . . 99.
Zephyrens Forvandling . . 101.
I Dorines Stambog . . 109.
Hannes Syndebise . . 111.
(Med Musik af Hr. Capelmester Schulz.)
Til et Brudepar . . 153.
Elegie til Hr. Secretair Sander . 162.
Kirstenlild . . . 186.

P. A. Heiberg.
Vise . . . . 94.

V. K. Hjort.
Den kiærlige Kone . . 67.
En Landsbyniges Morgentanker . 88.
(Med Musik af Hr. Syngemester Zink.)

O. Horrebow.
Den yndigste Pige . . 22.

L.
Den Lykkelige . . . 61.
Maanen . . . . 92.

Liebenberg.
Sang paa Prindsesse Louise Augusta's
Fødselsdag. . . . 161.
Den 26. Oct. 1792. . . 165.

M.
I en Normands Stambog . 97.
Til Vintereh . . 104.
Epigram over en Poppegeie . . 154.
Epigram til en ung Mand . . 161.
Over en tyk Mand . . 161.
Det lykkelige Byrte, efter Lidner . 179.

Pa-

Register.

Pavels.
Til en dansk Digter . . 54.
Sang den 22. Febr. 1793. . . 71.

Plum.
Selskabssang paa . . . . . s Fødselsdag 65.
Sang . . . . 150.

Rahbek.
Til en Veninde paa hendes Fødselsdag . 175.
Vise til Laura . . . 184.

Riber
Epistel til Phoebe, efter Pfeffel . 39.
Louise, efter Voß . . . 113.

Sander.
Til Skuespiller Schwartz . 70.
Til Dora . . . 70.
Ewald og Gargil . . 91.
Til Luise . . . 93.
Til Sophie . . . 93.
De nyere Digteres Skiebne . 102.
Prinds Bradamant . . 108.
Amor og Phantasus . . 149.
Et Sporgsmaal . . 157.
Det gamle og det nye Bjerg. . 183.

F. Schmidt.
Til S. B. den 1ste Januar 1792. . 178.
I R - - s Stambog . . 181.

J. Smidth.
Vise . . . 85.

—
Til Jomfrue Mortherst . . 148.